

СТАРТ

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 1 ● 8 юни 1971 ● 25 страници

Издание на ЦС на БСФС

Пътят

минава през Осло

НА ДОБЪР
ПЪТ!

ГЕОРГИ БОКОВ

председател на Съюза на българските журналисти

Всяка поява на ново печатно издание — вестник или списание — е радостно явление в нашия обществено-политически и културен живот. Няма да бъде изключение и илюстрираният спортен седмичник „Старт“, който бодро влиза в семейството на българската журналистика.

В наше време, в условията на социализма, физическата култура и спортът не са развлечение за малцина, а прекрасно средство за физическо закаляване, духовно извисяване и комунистическо възпитание на широките кръгове трудещи се и на младежта. Потвърждение за това са огромните грижи на партията и държавата за развитието на физкултурното движение. Нашата спортна общественост придобива още една висока трибуна, от която перото и фотокамерата на журналистите от „Старт“, използвайки разнообразни жанрове и форми, ще пропагандират и утвърждават благородните идеали, залегнали в основата на физкултурата и спорта — масов спорт, високо спортно майсторство, ярки комунистически добродетели. Няма съмнение, че колективът на „Старт“ заедно със своя събрат в „Народен спорт“ не ще пожали сили и труд за тяхното осъществяване.

Уверен съм, че всеки брой на „Старт“ по съдържание и оформление ще бъде привлекателен и интересен за многобройните му читатели, ще разпалва сред спортисти и физкултурни дейатели неугасима страст, ще достига до ума и сърцата им, ще ги възпитава в любов и привързаност към спорта, ще буди у тях стремеж да завоюват нови висоти за прослава на спортната чест на социалистическата ни родина.

„Старт“ започва своето начало в забележително време, когато нашият народ, въоръжен с решенията на историческия Десети конгрес на партията и нейната програма, строи развито социалистическо общество. С такъв верен ориентир, каквито са конгресните решения, новият спортен седмичник ще изпълнява успешно своето благородно дело.

По стара традиция пожелавам на колектива на „Старт“:
„На добър път!“

ДИМИТЪР КАРОВ, капитан и истински водач на играта на волейболистите на ЦСКА „Септемврийско знаме“, устремени отново към титлата.

„ПЪТЯТ МИНАВА ПРЕЗ ОСЛО“ — четете на страница 8 и 9

Горещо
лято
за
атлетите

Двата етапа на шампионата на в. „Народна младеж“, първият кръг на републиканското отборно първенство, за което разказваме днес, и срещата с Полша през тази седмица са само начало на „горещото“ лято на атлетите, чийто връх ще бъде на европейското първенство в Хелзинки.

ТРЕНДАФИЛ
МАРТИНСКИ

председател
на Централния съвет на БСФС

Издаването на илюстрирания спортен седмичник „Старт“ е радостно явление, важно събитие в живота на родното физкултурно и спортно движение. С неговото излизане българските спортисти и любители на спорта, деца, татлите и треньорите имат нов приятел, другар и съветник, нова трибуна в борбата за изпълнението на партийната повеля „Масова физкултура и спорт, високо спортно майсторство, ярки комунистически добродетели“.

„Старт“ започва своя творчески път въз ведра и оптимистична обстановка — след историческия Десети конгрес на Българската комунистическа партия, който начерта пътя за изграждането на развито социалистическо общество в нашата страна. В приетите от конгреса документи партията ясно посочи голямото социално значение на физическата култура и спорта като важен фактор за развитието на физическите и духовните сили на децата и народа, за укрепване на тяхното здраве, работоспособност и дълголетие, за комунистическото им възпитание.

От това се определят големите и отговорни задачи на илюстрирания спортен седмичник „Старт“. Той трябва да стане действителен пропагандатор и агитатор, боеви организатор за внедряването на физическата култура и спорта във всекидневния бит на народа, за повишаване спортното майсторство и възпитанието на спортистите.

„Старт“ е призван да бъде висока трибуна за правилно, дълбоко и убедително осветляване на партийната политика в областта на

физическата култура и спорта; да работи всеотдайно и неуморно за осъществяване на общонационалната задача — постигане в близките години поврат в масовизиране на спортовете и предимно на основните спортове — лъка, атлетика, плуване и гимнастика; да съдейства най-активно за успешно решаване на задачите всеки младеж и всяка девойка да се научат да плуват, да упражняват поне една от дисциплините на леката атлетика или гимнастиката; да изтъква и популяризира положителния опит на органите и организациите на БСФС, Комсомола и профсъюзите за привличането на младежта и трудещите се в системни физкултурни и спортни занимания; да разгръща активността и инициативата на младежта и трудещите се за изграждане на материална спортна база.

„Старт“ е призван да помага с пълни сили за решително ускоряване темповете за повишаване на спортното майсторство; да съдейства за усъвършенстване на учебно-тренировъчната и спортно-състезателна дейност; да ратува за развитието на детско-юношеския спорт; да работи за засилване на ролята на науката в областта на физическата култура и спорта; да помага за обогатяване знанията и повишаване квалификацията на спортно-педагогическите и съдийските кадри.

Първостепенна и постоянна задача на илюстрирания спортен седмичник „Старт“ е най-всестранно и пълно да работи за комунистическото и патриотичното възпитание на спорти-

стите за изграждане на образцови, трудолюбиви, честни и предани на партията и народа граждани спортисти, да води последователна и твърда борба за внедряване и най-строго спазване на социалистическия морал в спорта; да популяризира високите спортни резултати и нравствените добродетели на нашите най-изтъкнати състезатели, техните успехи на международното спортно поле; да води остра и непримирима борба срещу буржоазната идеология и идеологическата диверсия в областта на спорта.

„Старт“ трябва да съдейства и за разширяване позициите на спорта в областта на литературата и изкуството, да допринася за създаване на повече литературни произведения със спортна тематика, за развитието на спортната публицистика и фотожурналистиката.

На страниците и колоните на „Старт“ по проблемите на физическата култура и спорта трябва да общуват и говорят с пълнен глас най-широк кръг спортисти, треньори, деятели, научни работници, любители и приятели на спорта.

Дълбоко вярвам, че нашият илюстриран спортен седмичник „Старт“ ще изпълнява с чест задачата да бъде пълноценен и активен фактор за по-нататъшното развитие и разцвет на българския спорт.

На „Старт“ пожелавам добър старт! И постоянно добра форма в продължителното „състезание“ без финал, което започва новият илюстриран спортен седмичник.

Старт

ДРАГИ ЧИТАТЕЛИ

Дълги години истинските любители на спорта са едни от най-ранобудните и най-постоянни в нашите си читатели на нашия печат. Те всеки понеделник, четвъртък и събота, а многобройната футболна гвардия и в срда се нареждаха пред застрашително столпящата се купчинка на „Народен спорт“ и „Футбол“ и ревниво отброяваха колцина са пред тях и колко броя още остават... После щастливците отваряха своята придобивка и жадно търсеха сред редовете балсама за своята спортна възбуда. Намираха го, но почти винаги им се струваше, че той е в микроскопична доза! Уах, страниците на нашия спортен печат досега си оставаха все едни и същи и спортният календар вече не се побира в тях дори и в най-стилизирания вид.

И ето — сега пред вас е стартовият брой на „Старт“. Пред вас е едно цветно издание, имащо 18 страници, които ще идват във вашия дом всеки вторник. Ще запълнят ли те образувания вакуум! Ще съумеем ли ние, редакцията колегия на „Старт“, да оправдаем високото доверие, което ЦС на БСФС ни гласува! Не бива да забравяме нито за миг, че в изпълнение решенията на Политбюро на ЦК на БКП от 2 септември 1969 г. ръководство на Българския съюз за физическа култура и спорт определи новото спортно издание като широк народна трибуна, на която проблемите на нашия социалистически спорт ще намират своите правилни постановки и решения.

Днес изискванията към спортната журналистика са изключително високи. Ще се постарам с много упоритост и труд да задоволя този висок критерий и изискателност. Ще се постарам „Старт“ да бъде не само интересно четиво, но в него да намерят своя добър помощник и нашите треньори, спортни деятели и ръководители и най-вече — нашите прекрасни спортисти, с чиито победи се гордее цялата ни възродена страна.

Естествено е в нашите първи броеве да се открият и някои пропуски. Твърдо сме убедени, че истинският, най-добрият облик на „Старт“ ще бъде намерен постепенно, с течение на времето, че в тази отговорна задача най-много ще ни помогнете вие, нашите читатели, със своите препоръки, със своите идеи, със своето сътрудничество.

На „Старт“ — добър старт!

ПАВЕЛ
ВЕЖИНОВ

ГЕОРГИ
КАЛОЯНЧЕВ

ДИМИТЪР
ГИГОВ

ПЕТЪР
КИРОВ

Нашите спортни традиции са стари. Стара е и нашата спортна журналистика. Преди години имавме едно добре оформено и с добри материали спортно списание. За съжаление по-късно то престана да излиза. А не може и дума да става за сериозна пропа-

Знаете, че обичам спорта. Той е жизнена необходимост. И не само от здравна гледна точка. Мога от собствен опит да ви уверя, че щях да играя много по-леко и вероятно по-добре, ако спортувах. Радвам се, че ще чета едно ново спортно издание. Надявам се, че в „Старт“ спортът

Дочакахме най-после едно спортно издание, което, вярвам, че няма да има само информативен характер. За последните десетина години спортният ни календар се увеличи многократно, а страниците на „Народен спорт“ си останаха същите... Струва ми се, че „Старт“ мо-

Ще имаме илюстриран седмичник „Старт“? Това действително е хубава новина както за мен, така и за всички спортисти! След тежък творчески девинаги ни се иска да попадне на хубаво четиво. Разбира се, с особено внимание следим спортните теми.

ганда на физическата култура и спорта, за популяризиране на нашите успехи без наличието на илюстрирано издание, което да привлече много нови млади приятели на спорта у нас.

Нови възможности за по-нататъшно развитие получава и важният въпрос за политическото и нравственото възпитание на спортистите. „Старт“ ще бъде важна обществена трибуна в това отношение.

Едно издание от този род дава възможност и за по-дълбоко спортно-теоретични и технически статии,

Ще има възможност за разгръщане и на литературните жанрове. Сред българските писатели има мнозина, както сред младите, така и сред възрастните, които активно се интересуват от спорта. Не всички от тях пишат на спортни теми, но сега, когато имат сигурна трибуна, смятам, че и спортната литература ще постигне по-сериозни успехи.

ще бъде разглеждан обективно и интресно. Спортният журналист трябва да има остро и честно перо и неговите „рецензии“ да са стимул за нови успехи или поправки на стари грешки. Те в никой случай не бива да са повърхностни, неоснователни критики или което е още по-лошо — да прикриват слабостите, да ни обрисуват в розово онова, което трябва да виждаме като ярък червен сигнал за опасност.

Ще се радвам, ако в литературните страници на изданието спортистите научат повече неща за театъра и киното. Не забравяйте, че създаването на една пиеса и работата на актьорите и режисьорите има много общи неща в психологичен аспект с формирането на един отбор и поднасянето на забележителен спортен спектакъл.

На „Старт“ пожелавам отличен старт. Нека той помогне на младите спортисти, нека даде приятни часове на отмора на своите читатели, но нека и даде възможност за изява на млади автори, които с любов и умение да пишат за спорта.

же да изиграе значителна роля за прогреса на нашия спорт, ако на своите страници разглежда състезанието от различни аспекти: като хронология, като спортно-техническо постижение, като морално-етична изява на човешки характер. Това може да се получи, ако при оценката на дадено събитие не се срещаме само с един субективен критерий. Нека за едно и също нещо чуем няколко мнения — дори и да са напълно противоположни, ако щете...

Нека и авторите на „Старт“ изградят свой стил, стил интересен, привлекателен, така че и без подпис да знаем кой автор е писал даден материал.

Смятам, че „Старт“ ще има успех, ако съумее да ни покаже живите хора зад цифрите, зад спортните резултати. Не ли не те са най-важните в крайна сметка? Мисля, че нашият спорт ще спечели много, ако „Старт“ намери някои нови форми за морално стимулиране на нашата спортна младеж, за стимулиране на нейните патриотични, хумани стремежи.

таж търсим случки и събития, които сме попадали и ние, иска да видим как героят ги решава, сравним неговите постъпки с нашите. Освен това нас ни бърчи много и оценката, която даден журналист, треньор или друг автор дават на нашите спорт изяви. Тази оценка не винаги харесва, но винаги ни прави любопитно впечатление. Най-неприятното е, когато след някой турнир спортистът вижда че за дългогодишния му труд за победата, постигната с ценой на много лишения, с нечовешки усилия, се споменава само това, че този и този е победител и този...

Иска ми се в „Старт“ да мерим това, което ни липсва — кореспонденции, очерци, разкази и репортажи, чатисе с любов и загриженост за спортта, достатъчно подробно и най-важното — силно и завлаващо написани!

Пожелавам на журналистите от „Старт“ много успехи, много литературни победи и много награди, най-голямата от които е доверието на читателите!

Спортният травматизъм — противник на високите резултати

Вместо общо лечение — специализиран институт

Непрекъснатият ръст на физкултурното движение у нас, увеличеният брой младежи и девойки, които се стремат към повишаване на спортното майсторство, налагат да се обърне сериозно внимание на някои чисто медицински аспекти в тяхната подготовка. Не е тайна, че в процеса на подготовка и в състезанията се стига до много травми. Те поставят все по-настойчиво въпросите за профилактиката, лечението и рехабилитацията. Може определено да се твърди, че те все още не са намерили своето най-оптимално разрешение.

Без да съм в състояние да дам точни данни, считам, че във възрастта от 12 до 30 години спортният травматизъм се нарежда на едно от челните места сред всички видове травматизъм (уличен, битов, промишлен и пр.). Особено висок процент травмите заемат сред състезателите. При това тяхната честота е право пропорционална на ръста на спортните постижения, т. е. тя е най-голяма сред най-изтъкнатите състезатели. По наши данни на всеки състезател у нас се пада годишно по едно по-сериозно увреждане. Ако включим и най-леките увреждания, получени при спортни занимания, този брой нараства на три годишно. Това вече превръща спортния травматизъм във враг № 1 на спортното майсторство. Ето защо за постигане на по-високи резултати е нужно организирането на решителна борба със спортния травматизъм.

Тази борба съвсем не е по-маловажна, отколкото методиката на подготовката. Тя трябва да бъде обект на активна дейност на ръководители, организатори, треньори, лекари, съдии, строители, домакини, журналисти. Разбира се, основната задача лежи върху медицинските работници, по-специално върху спортните травматолози. За съжаление обаче спортни травматолози в пълния смисъл на този термин у нас все още няма.

Точно затова искам да се спра на ня-

колко налагат да се реорганизира борбата с него чрез създаване на специализирани лечебни заведения, ръководени от специалисти по ортопедия и травматология, на които усилията си изключително в областта на спорта.

Преди всичко за организирането на тази борба са нужни точни статистически данни за спортните травми — по брой, вид, локализация, механизъм на получаване и др. Тези данни наред с прецизната диагностика на увреждането са основата, върху която се градят профилактичните мероприятия. Те трябва да бъдат в най-тесна връзка с методиката на тренировката, организацията на заниманията, архитектурното устройство и оборудването на терените, екипировката на състезателите и т. н.

Разбира се, водещата роля в това отношение има лекарят травматолог. От само себе си се разбира обаче, че той може да изпълни тези свои задължения само при условие, че е добре запознат с „тайните“ на физкултурата и спорта.

В близкото минало д-р Никола ДАГОРОВ бе един от нашите най-известни спортисти. Майстор на спорта, 17 години национален състезател, той направи 11 поправки в републиканския рекорд на троем снук (най-добрият от тях — 14,96 м), за да преимне в края на своята спортна кариера 15-метровата граница с 15,13 м.

И все пак спортът бе само хоби на големия атлет. Той завърши медицина, специализира се в ортопедията и травматологията, а наскоро се завърна от специализация по рехабилитация в САЩ.

Спортът остава и сега хоби на д-р Дагоров. С нашите атлети той бе на олимпийските игри в Токио, помага в подготовката на националния отбор. Желанието му е да се посвети изцяло на спортната травматология и рехабилитация.

какво „леко“ страдание, след като и в единия, и в другия случай е принуден да прекъсне спортните си занимания. Нещо повече — спортистите по-леко понасят едно дифузно счупване на кост, от което могат да бъдат излекувани за 1—2—3 месеца без остатъчни смущения, отколкото едно „леко“ травматологично увреждане, което се хронифицира и продължава години наред да причинява болки при физически натоварвания.

Лекарят травматолог трябва обаче да е проумял тази истина и с ранно диагностициране и с най-рационално лечение да спаси състезателят от остатъчни смущения или хронифициране на „леките“ страдания. Истина е обаче, че лекарите, които не са специализирали в областта на спорта, не отчитат тази особеност, не разбират, че онова, което няма да бъде никакво препятствие за обикновения човек в трудовата му дейност, може да бъде фатално за един спортист. И точно оттук произлиза онези лекота, с която някои травматолози предоставят лечението на спортния лекар, вместо да се заемат сами, при това — най-задълбочено, с неговото лечение.

На последно място и рехабилитацията на спортните увреждания има свои особености. Тя има задача да възстанови не какви да е хора, а младежи, подлагани на най-високи натоварвания; трябва да ги възстанови не как да е, а така, че да ги направи отново способни на тежки изпитания; да ги възстанови не в какви да е срокове, а максимално бързо, за да изключи похабяването на дългогодишен труд на треньори и състезатели. Това е сложен процес, който — мога определено да твърдя — се различава коренно от традиционната рехабилитация. Нужна е специализирана тренировка. В това отношение още в периода 1957—58 г. заедно с треньора Т. Керанов направихме опит за създаване и въвеждане в практиката на т. н. от нас лечебна тренировка. За съжаление — главно поради обективни причини — тя остана недо-разработена.

... Спирам се на тези въпроси, тъй като те са от особено значение за бъдещото изпълнение на решенията за рязко повишаване на спортното майсторство. Не е допустимо дългогодишни усилия, много труд и пот, един или няколко таланта да бъдат погубвани заради недостатъчно ефикасна профилактика, лечение и рехабилитация. Не искам да подценявам в никакъв случай колегите, които работят в тази област, но съм убеден, че истински ефикасна борба може да води един специализиран институт.

Неговото създаване безспорно поставя много въпроси, цял ред големи проблеми. Но от тяхното сполучливо разрешение зависи много

Д-р Никола ДАГОРОВ

СВИКНЕТЕ С ВОДАТА!

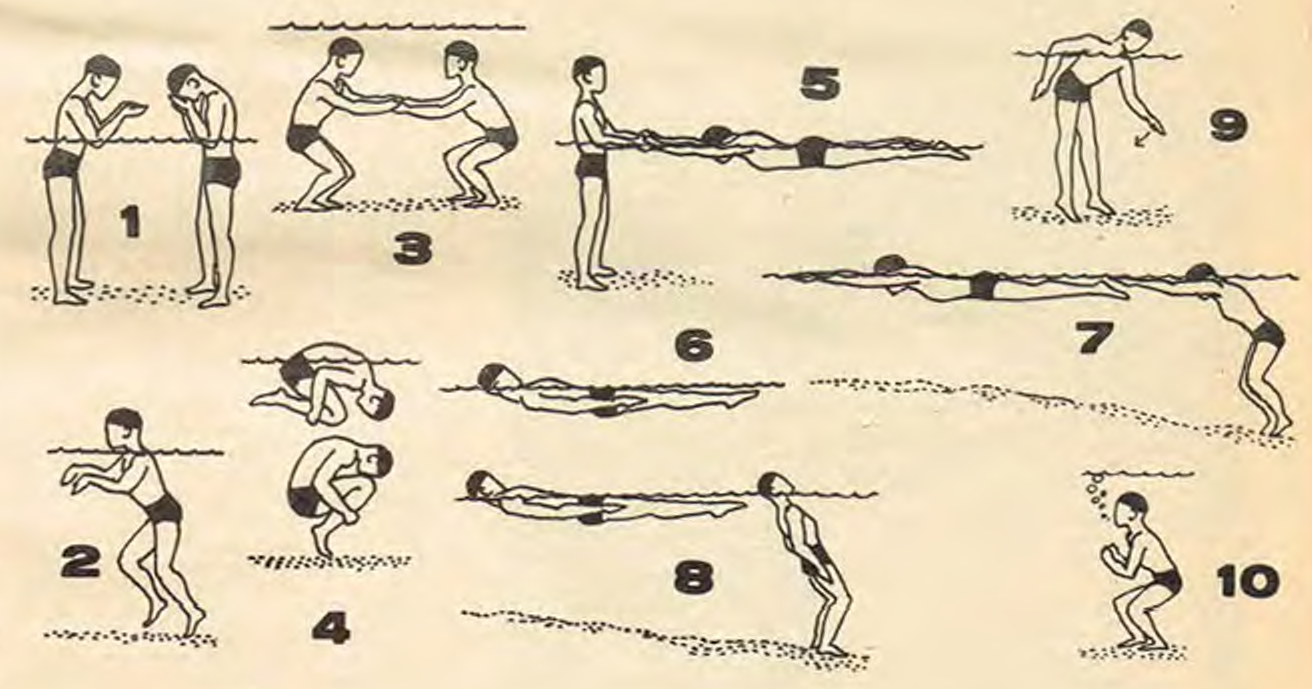
Плуването лято е в разгара си — време, най-подходящо за изпълнението на партийната повеля: всички младежи и девойки да се научат да плуват. За тази цел освен усилията на заинтересуваните органи и организации много би могло да допринесе самостоятелното обучение по плуване. Естествено е новачите да се интересуват с какво да се започне. Предлагаме им комплекс от упражнения за начинаещи плувци, съставен от преподавателната в Централния институт по физкултура в Москва Н. БУЛГАКОВА.

Какво трябва да се знае и спазва, за да бъде къпането, а по-късно и плуването полезно? Къпете се най-малко час и половина, два след ядене: честите и продължителни къпаня предизвикват настърхване, явност, нервност, затова най-добре е да се къпете не повече от 2—3 пъти на ден; в топлите дни преди къпането във водата трябва да се развадите, а по-хладните е нужно предварително разгриване — направете няколко упражнения и подкрити, бягайте; особено внимавайте с ушите, изтривайте ги добре с кърпа веднага след излизането от водата.

Упражненията трябва да се изпълняват на дълбочина до пояса до гърди, близо до брега или в плитко място. Най-добре е да ги правите по двойки — така се извършва по-лесно страхът от водата, сигурява се и състезателно изпълняват.

Ето първите упражнения.

1. Застанете във водата, застанете с лице един към друг и с пълни шепи си „измийте“ мякичло път. В водата на „измиването“ задръжте дишането или издишайте.
2. Заучете се да ходите по дъното, като си помагате чрез загреба-

във водата. Пребройте на ум до 5, 10, 15. Упражнението се изпълнява последователно.

6. Плъзгане, но по гръб. Ръцете са покрай тялото. Докато единият изпълнява упражнението, другият наблюдава, като стои откъм главата.
7. Същото упражнение, както № 5, но с отгласване от дъното. Застанете с лице към брега, вдигнете ръцете нагоре, съберете китките; главата е между ръцете. Поемете въздух, задръжте дишането, приклекнете и като се отгласвате леко с краката, легнете във водата.
8. Направете същото, но на гръб. Застанете с гръб към брега, притиснете ръцете до тялото и след леко отгласване от дъното легнете във водата. Веднага повдигнете високо корема и притиснете брадата към гърдите.
9. Застанете във водата до гърди. Със сгънати в лактите ръце загребвайте последователно от горе на долу в бързо темпо. Китките на ръцете са напрегнати, пръстите са събрани, дланите се опират на водата като на пътен предмет. Едновременно с това едва-едва отлепите краката от дъното, като при всеки следващ опит се стараете да се задръжте над водата колкото може по-дълго. Не потапяйте главата във водата, гледайте право пред себе си.
10. Застанете с лице един към друг, хванете се за ръце, поемете въздух и като клекнете във водата до брадата, духайте, както се духа горещ чай. После поемете въздух, потопете се под водата и с леко отворена уста направете продължително, непрекъснато и интензивно издишване. Упражнението се изпълнява последователно.
11. Застанете с лице един към друг, последователно се потапят във водата с отворени очи, като се стараете да разгледате положението и движението на краката на партньора си. Той може да стои със събрани, разтворени или скръстени крака, на един крак.

Едва след като завърши привикването с водата и начинаещите започнат да се чувствуват в нея „като риби“, може да се пристъпи към обучение по плуване.

СТАНЕТЕ ШАМПИОНИ И В СОФИЯ

Огнян НИКОЛОВ
[„Левски-Спартак“]
кат. до 48 кг
22-годишен, 156 см, 3 пъти
републикански шампион

ТОВА СА НОВИТЕ ПЪРВЕНЦИ ПО СВОБОДНА БОРБА

Успехът ражда самочувствие, създава импулс за още по-усърдна подготовка, подтик ва към нови успехи! Всъщност какво е шампионската титла! Само признание и слава! Умение да се бориш и побеждаваш! Всекидневното прилагане на разчетени до грамака и точности! Или пък това е страна за миг жнолента, съхранила стотинки часове върху тренировъчния телик заедно с припрения жест на треньора и топлия насърчаващ възглас от препълнените трибуни!...

Да си републикански шампион е постижение. Законна, разбираема човешка радост от покорения връх — тъй силно желан! Но зад него се изпраща друг — по-висок, изискващ тръж по-голяма воля и всеотдайност за шурнуване. Връх, какъвто представлява световното първенство по борба, което ще се състои в нашата столица само след три месеца.

Търговище — откоleshна люлка на свободната ни борба — при сърдечно 19-те отбора, участващи в тазгодишното, 25-о юбилейно републиканско лично-отборно първенство по свободна борба. Четири дни продължава схватките на тази генерална проверка пред световното първенство. Четири дни всеки с мисъл и воля, с ум и сърце, с мишци и умение воюваше за шампионските титли. Сто тридесет и трима състезатели тръгнаха към върха. И само единадесет го достигнаха!

По стар спортен обичай борците не дават гръмки обещания, не правят категорични прогнози. Но всички знаят, че те са хора на делото, че обладават във висша степен патриотична настройка и чувство за отговорност. Затова както винаги, така и сега вярата в техните възможности е всеобща. Както и пожелание то:

— Станете шампиони и в София!

Иван ДИНКОВ
[Хасково]
кат. 52 кг
24-годишен, 165 см,
2 пъти републикански
шампион

Ено ТОДОРОВ
[„Левски-Спартак“]
кат. 62 кг
28-годишен, 167 см,
3 пъти републикански
шампион

Исмаил ЮСЕИНОВ
[ЦСКА „Септ. знаме“]
кат. 68 кг
22-годишен, 168 см,
1 път републикански
шампион

Иван ШАВОВ
[Горна Оряховица]
кат. 57 кг
27-годишен, 157 см,
5 пъти републикански
шампион

Янчо ПАТРИКОВ
[ЦСКА „Септ. знаме“]
кат. 57 кг
27-годишен, 162 см,
2 пъти републикански
шампион

Васил ВАСИЛЕВ
[„Левски-Спартак“]
кат. над 100 кг
28-годишен, 186 см,
2 пъти републикански
шампион

Рамадан АХМЕДОВ
[Разград]
кат. 90 кг
22-годишен, 173 см,
2 пъти републикански
шампион

Никифор КУЗМАНОВ
[ЦСКА „Септ. знаме“]
кат. 74 кг
22-годишен, 172 см,
1 път републикански
шампион

Иван ИЛИЕВ
[„Левски-Спартак“]
кат. 82 кг
24-годишен, 178 см,
1 път републикански
шампион

Михаил БОРИСОВ, старши треньор

АРМЕЙСКИТЕ БОРЦИ — НАЙ-СИЛНИ!

Завършилото в неделя тазгодишно републиканско лично-отборно първенство по свободна борба донесе заслужен успех на борците от ЦСКА „Септ. знаме“ (треньор Руси Русев), които отнеха на „Левски-Спартак“ шампионската титла. След четиридневна борба на двата кръгла телиха в защитата спортна зала „Д. Стефанов“ в Търговище крайното отборно класиране доби следния вид: 1. ЦСКА „Септ. знаме“ — 102,50 т. 2. „Левски-Спартак“ — 98 т. 3. Бургас — 76,50 т. От миналогодишните индивидуални републикански шампиони само трима успяха да запазят титлите си: кат. 62 кг — Е. Тодоров (ЛС), 100 кг — В. Тодоров (ЦСКА) и над 100 кг — В. Василев (ЛС). В това първенство има и една друга особеност. В категория 57 кг двама олимпийски гърдите си със златни медали. Това са Я. Патриков (ЦСКА) и Ив. Шавов (ГО). Така че тази година шампионските титли са единадесет въпреки десетте теглови състезателни категории.

С това първенство фактически завърши първият годишен цикъл от подготовката ни за предстоящото световно първенство по борба, което ще започне от 27 август в София. Състезанията в Търговище по същество бяха една генерална

проверка на състоянието и възможностите на кандидатите за националния сбор по свободна борба. Сега първа ще правим по-задълбочени оценки и изводи за качеството на първенството. Но общото впечатление от него е добро, в повечето случаи борците бяха на необходимата висота. Състояха се всичко 219 срещи, от които 116 завършиха с тушове, 8 с явно превъзходство и само в 4 не бе постигната техническа точка. Впрочем това е колкото радващ факт, толкова и обезпокояващ донякъде, тъй като свидетелства за рязка разлика в подготовката на отделните състезатели от „А“ републиканска група. Очевидно необходима е по-голяма изискателност в учебно-тренировъчния процес в дружествата и окръзите! Да бъдем реалисти — световното първенство е само след 80 дни. При това в България! За това е необходима усърдна работа и стриктно спазване на режима — хранителен, питеен и възстановителен!

Характерна особеност на завършилото първенство е и това, че шестима борци (голям брой!) покрих изискванията за майсторска норма: П. Методиев (48 кг — ЦСКА), В. Тодоров (52 кг — Рз), Р. Момчилов (62 кг — ЦСКА), Дж. Мустафов (68 кг

— Кж), Ф. Ахмедов (82 кг — Кж) К. Иванов (90 кг — Бс).

Ще ми се да повдигна един друг въпрос. Става дума за неучастие на някои изтъкнати състезатели първенството. И докато за Б. Басев (кат. 52 кг — ГО) има извинителна причина — контузия на ръката в международния турнир „Дан Колов“ в Ямбол, — то за Н. Минчев (кат. 52 кг — ГО) и О. Дуралиев (кат. над 100 кг — Рз) такава няма. Вярно, Дуралиев до неотдавна бе на стационарно лечение във физкултурния диспансер в София, но той участваше и в подготовката на националния отбор в спортния комплекс „Дианбад“. Не се качи на телиха в Търговище, а намери време да мери ли в народни борби! Интересно е мисли да се готви той за предстоящото световно първенство?

Накрая искам да завърша с това че за разлика от турнира „Дан Колов“ в Търговище забелязах под реник в специалната издръжка. Сега на състезателите предстои дневен активен отдих на море, с което те започват отново тренир-

Михаил БОРИСОВ
старши треньор на националния
бор по свободна борба

Иван ИЛИЕВ („Левски-Спартак“) в категория 82 кг не оставя със себе си своето превъзходство над съперниците си. Фотообективът го е „уловил“ в момент от срещата му с Пею ПРОЙКОВ

ЕДНО МОМЧЕ СЪНУВА...

Едно момче от русенското село Батин сънува. Сънува неща извън обикновения детски мир. Събор е в селото. Народ, люлки, навред различно настроение. Изведнъж всички забързват към близката поляна. Иван, малкото момченце, се блъска в множеството и припада на тревата. От време на време източва врат. А там, на зелената губер, се борят най-здравите мъже в околността.

— И аз ще опитам — отсича се.
Малкият разбутва околните и вискане пред тях — голям и силен. Записва се при съдиите и спонзорства всички борци. А в околото се носи:

— Бря, огън е наш Иван!
Изведнъж една корова ръка прегръща „борбите“ и Иван отваря очи. Баща му. Време е за училище... А там през свободното време силата му постоянно търси отдушник в двора на пясъчлик „тепих“. Впрочем целият род в Илневи са борци...

...Иван Илиев пристига в Русе и достига в техникума по дървообработване и вътрешна архитектура. През лятото всички заминават в Бригада в село Семерджиево, Русенско. Един ден учителят Т. Прохчев решава да устрои официални борби в лагера. А в него всички от Батовци. Иван тежи 60 кг, а един след друг тушира всички съперници. На финала премахва 90-килограмовия си противник от най-горния курс! Оттогава в Русе му излиза прозвище „Иван бореца“.

В биографията на всеки голям спортист има парадокси. Не излизат те и в Ивановата. В Скопие през 1968 г. той става европейски шампион по фолклорна борба, на следващата година, на първото първенство по свободна борба в Мар дел Плата (Аржентина), спечелва в категория 82 килограма златния медал. А само до преди два дни борецът на „Левски-Спартак“ нямаше в колекцията си републикански титла при мъжете!! На тепиха в Търговище той успя да реализира и тази своя амбиция в един чудесен стил!

Съперниците му го уважават. Ценят в него коректния противник, човешката прямота и скромност. Всъщност какво би представлявала борбата без опитен и силен съперник? А на тепиха те са съперници. На тепиха... Тогава Иван се преобразява, флегматичността отстъпва място на цяла каскада от „гмуркания“, „мелници“, „вътрешни сарми“, от не престанна агресивност.

...В Търговище една амбиция на големия майстор се осъществява — той става републикански шампион за тази година! Момчето вече порасна, възмъжа. И вече сто да сънува шампионски титли, тренира всеотдайно и ги печели. Но заслужилите майстор на спорта Иван Илиев е още само 24-годишен — благодатна възраст за борбата. Големият ни спортист има сили и възможности те първа да изкачва нови върхове, да носи още дълго време слава на родината ни! Вярваме, че момчето от русенското село Батин ще „сънува“ и напред — и на предстоящото световно първенство по борба в София, и на олимпийската в Мюнхен догодина...

Материалите за републиканско то лично-отборно първенство по свободна борба в Търговище на пише Веселин ЛЕСИНГЕРОВ
Снимки: Иван ПОПОВ

Още един съперник в железните клоци на Янчо ПАТРИКОВ (ЦСКА „Септ. знаме“) — ват. 57 кг

Много точки малко върхове

РАДОСТТА ДОЙДЕ ОТ МЛАДИТЕ И ОТ... МАЙКИТЕ

„Горещото лято“ на нашите атлети все още не може да ни стопли. Шампионатът на в. „Народна младеж“ и първият кръг на републиканското отборно първенство приканиха на старт всички състезатели от цялата страна. В този двукратен национален преглед на един от основните спортове бяха достигнати малко върхове. Показателни в това отношение бяха състезанията на „елитната“ група. Поставените кавички имат значение и на оценката!... Нима може да се оцени като елитно състезание, в което от 37 дисциплини само в 3 са запълнени дванадесетите за отборно то класирани? Това означава, че няма дружество у нас с пълноценен състав от първоразредници. Да не говорим за кандидат-майстори и майстори, чийто брой е все още твърде ограничен!

Не повишаваме ли много изискванията? Става дума за челните осем дружества в страната, които оформят физиономията на националната атлетика! С 19 майсторски постижения, с относителна международна класа (включваме участващата извън класирането Жабов и двете петбойки Юркуова и Ангелова) трудно бихме могли да атакуваме европейските върхове, към които се стремим.

Възниква неминуемо въпросът: заема ли леката атлетика полагаемото си място на водещ спорт в дружествата? Точен и безкомпромисен е отговорът в таблицата на класиранието на дружествата от елитната група, в която големият брой точки съсем не е подплатен с майсторски и кандидатмайсторски постижения.

Д-ва	мс	кмс	т.
Мъже			
ЦСКА	2	14	564.5
Лев.-Сп.	5	9	527
Ак. (Сф)	1	12	496.5
ЖСК-Сл.	—	3	176
Сливен	1	3	119.5
Тракия	—	2	57.5
Лок Пд	—	—	17
Сп Пл	—	—	8

Жени (без петбой)

Лев.-Сп.	4	7	310
Ак. Сф	1	5	212.5
ЦСКА	—	4	142
Ак. Тр	1	3	130.5
ЖСК-Сл.	—	1	91.5
Берое	—	2	36
Черн Бс	1	—	23
Лъсков Яб	—	—	12

И ако имаше нещо радостно и обещаващо, то дойде главно от младите състезатели, от юношите В. Стоев, В. Касов, Я. Братанов, Ем. Владимиров, Ев. Семерджиев, Д. Гушев, Ив. Колев, М. Иванов — всички с майсторски или кандидатмайсторски постижения, от дебютантите в групата на мъжете и жените — Т. Манолов, М. Кюшев, Св. Златева, Ив. Венков, П. Цолова... В тон с елитната си принадлежност бяха М. Желев, Т. Дюлгеров, Ат. Атанасов, Д. Хлебаров, Д. Миндов, Дж. Бинева, Ив. Кошничарска и с най-голямо уважение майките — Д. Йоргова, Ив. Христова, Ст. Гьонина, Т. Петрова, В. Малушева, Ж. Желязкова...

Ешуа АЛМАЛЕХ

ЯНКО БРАТАНОВ (на снимката), рожден на 10 юни 1952 г. в Сливен. Аби тургент в спортната гимназия-интернат „Олимпийски надежди“ в София. Висок 181 см, тежък 67 кг. Начало на спортната дейност — 1967 г. Рекордър за юноши с майсторски разред на 200 м с пр. — 23,9 и на 400 м с пр. — 51,8 (изравнен рекорд за мъже). Треньор — Румен Попов.

РАЗВИТИЕ В КОРОННАТА ДИСЦИПЛИНА:

1969 г. — 56,5
1970 г. — 53,6
1971 г. — 51,8

ИСТОРИЯ НА РЕКОРДА:

63,8	Гр. Педан	1930
62,0	Г. Върбанов	1931
61,3	К. Нойврит	1939
59,9	К. Такев	1946
58,1	К. Такев	1946
55,7	К. Такев	1947
55,6	К. Такев	1953
55,6	Б. Спириев	1954
54,6	М. Митев	1954
54,6	К. Златарски	1957
54,5	К. Златарски	1958
53,5	К. Златарски	1958
53,5	М. Бъчваров	1960
52,9	М. Бъчваров	1960
52,7	Д. Димитров	1962
52,0	Вл. Табаков	1963
51,8	Вл. Табаков	1964
51,8	Хр. Гергов	1968
51,8	Я. Братанов	1971

Синьо бялата атле тика

И МНОГО, И МАЛКО — „Левски—Спартак“ разполага с две закрити лекоатлетически писти, но и те са вече недостатъчни за размаха и амбициите на дружеството.

Когато партията повелява: „... да се постигне поврат в масовизирането на спортовете и предимно на основните спортове ... всеки младеж и девойка да упражняват поне една от дисциплините на леката атлетика ... решително да се ускорят темповете за повишаване на спортното майсторство, особено в леката атлетика...“, когато става дума за една наистина общонационална задача, съвсем естествено е състезателите, треньорите, деятелите и ръководителите на ДФС „Левски—Спартак“ да бъдат в челните редици — така както се полага на челно дружество, така както прилича на „царицата на спортовете“.

И наистина може с гордост да се каже, че „синьо-бялата“ атлетика с достойнство гради и пази репутацията си. Масовото ѝ развитие сред младежите и трудещите се от районите и ведомствата на дружеството е онази солидна основа, в която се коренят високите и трайни резултати. Затова и грижите за популяризирането и масовизирането на леката атлетика са системни, непрекъснати. В провежданите ежегодни районни първенства, пролетни и есенни кросове, зимни прояви на закрито, щафетни обиколки и състезания в чест на бележити дати редовно стартират по 20—25 отбора. Основен сектор от масовата работа на секцията е дейността сред учащата се младеж — от редица години училищата от районите на „Левски—Спартак“ организират свои празници — истински тържества, в които главният гастролър е леката атлетика, все повече се утвърждават състезанията от пионерския четирибой и средношколския петбой — твърде често броят на младите атлети затруднява организаторите, но по понятни причини те съвсем не са недоволни от това. Миналата година ще се започне и с това, че за първи път секцията устрои първенство на закрито, във финалите на което в зала „Фестивална“ се състезаха 10 училища. Реализи-

рането на този богат календар би било немислимо без синхрона с отделите „Учащи“ и „Организационен“ на дружеството, без взаимодействието с РК на Комсомола, с учителите по физкултура, имената на някои от които (Г. Николов, С. Голчева, Ал. Глушков и др.) често се споменават с благодарност. Впрочем благодарността е взаимна и двупосочна, тъй като сега 7 треньори на „Левски—Спартак“ се занимават с подготвителни групи в училищата.

При лекоатлетите на ЦКС пък показателят „масово участие“ отдавна се счита за незадоволителен, ако не е увенчан с трофеи: шампионските титли в работническата спартакнада и в републиканския работнически крос, победите в обиколката на Народното събрание и в щафетата на в. „Народен спорт“ са само част от тях.

Славата на дружествената лека атлетика до голяма степен се дължи на елитните спортисти с емблемата „ЛС“, които шестуваат победно на републиканските първенства, жънат успехи и на международната листа. Лекоатлетите остават ненадминати в страната, към челото се стреми и мъжкия отбор. И в този стремеж се раждат рекордите — 18 само през 1970 г., планът за висшите спортни разреди почти не е проблем, високо отскочиха и дружест-

вените рекорди. А това, което могат Ив. Христова и Д. Йоргова, Т. Манолов и Ат. Атанасов, Св. Златева и В. Сгоева, Сп. Джуров и П. Богданов, е добре известно и в чужбина. Преведено „на български“, това значи най-големият принос в националната атлетическа колекция. Постижения, избуяли върху планомерния, упорит и всеотдаен труд на треньори като В. Крумов, Ст. Славков, Ал. Янев, В. Райнов, Ив. Сензов, Г. Лачев, Ал. Нечев, върху значително подобрената материална база, върху несквациите грижи за възпитанието на състезателите в дух на любов и преданост към цветовете на дружеството, към социалистическата ни ролина.

Води ли се сериозен разговор за равновесие и перспективите на „синьо-бялата“ лека атлетика, тези, които ѝ служат и я обичат, не слагат параван пред местата, където не цъфтят рози. И може би тъкмо трезвият анализ и синтез и неудовлетвореността от постигнатото поражда стремежа към бъдещи по-високи върхове. Когато се знае, че предстои още много работа за превръщането на училищата в истински ударен участък на леката атлетика, че тепърва трябва да добият гражданственост новите форми на спортно-състезателна дейност като дните на спринтора, бегача, скачача, хвъргача и т. н., че въпреки активно спортуващите 1200 деца и юноши сред подрастващите има известно отстъпление, че пред новозбраното бюро на секцията ще стоят нерешени проблеми и по отношение на по-пълното внедряване на науката в тренировъчния процес, и по обогатяването (количествено и качествено) на спортния календар, и по преодо-

ляването на притъпеното чувство за дълг и отговорност у някои иначе талантливи състезатели, и във връзка с изграждането и подобряването на материалната база и екипировката, тогава лутането и илюзията отстъпват място на действието.

Така създаваната фрагмент по фрагмент едромасабна картина на леката атлетика в „Левски—Спартак“ се издига на отчетно-изборното събрание на секцията, което бе почетено от зам.-председателя на ЦС на БСФС Христо Меранзов, от председателя на ГС на БСФС Ангел Бързашки, от зам.-председателя на БФЛА Димитър Николов и от председателя на дружеството Любен Червенушев. И в изказванията

на комсомолския секретар Петър Марин, на председателя на съдийската колегия М. Жеков — организатор в ДИП „Витоша“, на учителя по физкултура Г. Николов, на Иванка Христова, на всички, взели участие в разискванията, изпъкнаха ярките цвятове на постиженията, открито се и някои детайли „без фокус“, но общото възприятие си остана светло, оптимистично. Още по-ведро става настроението, когато възбуждането прибави и бъдещите щрихи, нахвърляни в перспективната програма на секцията: 1550 активно спортуващи през 1972 г., 70 т. от балканските игри, 4—6 т. от европейския шампионат в Хелзинки и 4 т. — от олимпиадата в Мюнхен — цифрово

изражение на един амбициозен коригиране във възможности. Защото става дума за високи, но достижими цели, за напрегнати, но реалистични планове. Още повече, те са в ръцете на хора мислещи, за които там, където завършва задължението, започва ентузиазмът. Водещ човек с име — синоним на работа от сърце и със същност — досегашният и бъдещ председател на секцията, служилният деятел на физтурата генерал Каприел Кирилов. Ще ги води и зам.-пред. За да се множат пехите на „синьо-белите“ лети, за да стане живо де партиятата повеля.

Петър ЙОРДАН
Снимки: Христо АТАНАСОВ

ОТЧЕТИ И ИЗБОРИ В БСФС

РАВНЕНИЕ ПО ПОВЕЛЯТА НА ПАРТИЯТА

Решението на XII пленум на ЦС на БСФС за свикване през декември т. г. на IV конгрес на БСФС постави началото на предшествуващата го отчетно-изборна кампания във всички звена от структурата на Българския съюз за физкултура и спорт, която започна на 15 март и ще продължи до 20 ноември. Тя преминава в знаменателно за цялата страна време, в годината на Десетия партиен конгрес, който прие историческа програма за изграждане на развито социалистическо общество в България и грандиозни директиви за целокупното социално и икономическо развитие на родината ни през шестата петилетка. Невъзможно е това да не остави дълбок отпечатък и върху родното физкултурно движение — особено в момента, когато то прави равновесие и чертае перспективите на своето развитие, да не приведе в съзвучие с темповете и мащабите на родината и нашите програми, цялостната ни бъдеща дейност.

Фактът, че това са първите отчети и избори в съюза след излизането на такива капитални за развитието на физическата култура и спорта у нас партийни документи като решението на Политбюро на ЦК на БКП от 2 септември 1969 г. и основните положения на Секретариата на ЦК на БКП от април 1970 г., сам подсказва главната насока, атмосферата и духа на провежданите сега и напред отчетно-изборни събрания и конференции на спортните секции, физкултурните дружества, окръжните организации на БСФС и делегатските съ-

брания на българските спортни федерации: трезва и реална оценка на процеса на преустройство във всички сфери на нашата дейност, основен и критически анализ на методите, формите и пътищата към осъществяването на така желания поврат в развитието на масовата физкултура и спорт, на спортното майсторство, в комунистическото възпитание на физкултурниците и спортистите.

Сложната и многостранна дейност по провеждането на отчетно-изборната кампания има своя естествен център в обсъждането на масовата физкултурна и спортна дейност; на състоянието на майсторството и ролята на науката и съдействието за развитието му; на грижата за разширяването, поддържането и използването на материалната база; на борбата за ярки комунистически добро детели; на стремежа към оптимално съчетание на качествата, авторитета, опита и ентузиазма при подбора на кадрите; на единомислието и единородното действие с комсомолските, профсъюзните и другите органи и организации с отношение към физкултурата и спорта.

Големите и отговорни задачи пред нашето физкултурно движение поставят на изпитание активността, размаха и творчеството на хилядите щатни и обществени дейатели на съюза, на всички негови членове. Пълното им разгръщане е не само дълг, но и още един израз на признателност и благодарност към партията на българските комунисти за подкрепаното внимание и непрекъснати грижи.

МИСЛИ ЗА НАСТОЯЩЕТО И БЪДЕЩЕТО — председателят на лекоатлетическата секция генерал Каприел Каприелов в разговор с Иванка Христова, Тодор Манолов и Злати Вълчев.

решава за първенството по баскетбол за жени. Един ден друг на подиума в зала "Фестивална" застават лидерът "Марица" (Пд) и единственият му конкурент "ЖСК-Славия". А когато победите напускат терена, пловдивчанки са вече шампионки. Защото шамалото е въпрос "на техника"... след четири дни медалите заблестят върху гърдите на неизказано красивите момичета. Като застинава капки пот, позлатени от всеотдайността на състезателките и треньорите им. После автобусът отнася титлата и притежателките ѝ към Пловдив, "где Марица тихо шава", посивяват цветята и прегръдките на вятелите от родния град, идва тържеството от триумфа. Истински триумф след битки с именити съперници, заслужено и закономерно тържество без никаква сянка, връх на седемгодишна предистория, която опровергава дори химичите. Защото милионското злато на "Марица" не е истински и самороден метал, а сплав: труд и любов, от сърце и себеподане, споени от невидимите, но нишки на другарството, което живи от игриците не просто състав, отбор с главна буква...

Първият ден. Той всъщност беше преди десет години, когато 14 деца, подобрани след приемни изпити в ТФС "Васил Левски" и водени

ма разчистиха чакъла и завиха шперплатовите табла между две палати в пенаирното градче. Отличаваха ги добрите физически данни, събра ги голямата им любов към играта. След време от първите до титлата достигна само капитанката Елена Петрова — Вутова, но рождените черти на отбора се запазиха. И днес маришките баскетболистки се налагат с характерни физически и бегови качества, с отскокливост и мощен пробив, със завидна подвижност и на най-високите. Защото на треньорския пулт неизменно стоеше Т. Начев и неизменно прокарваше своята концепция: нужен е изключителен атлетизъм — не въобще, а специфичен баскетболен атлетизъм. И може би затова от скамейката към терена най-често се чува: "Пъргаво, момичета, пъргаво!" Именно тази пъргавина доведе през 1966 г. "Марица" в групата на най-силните в страната, пак тя ги окичи с бронзовите медали през 1968 г., с нея бяха два пъти вицешампионки, с нея детронираха сега по-блестящите на глед, но именно по-малко пъргави "суперзвезди" на столичния "Академик".

И с нея, но не само с нея! Тора ва още с какво?

За скептиците (а те не бяха малко, има ги дори и сега) — с щастлива та случайност, с благоприятното сте-

представянето на този млад и жизнен отбор ги опровергава категорично. За други пък — с присъствието на Пенка Стоянова. Но дали и те имат право? Да — доколкото най-точната снайперистка в първенството е мечта на всеки треньор, за всеки тим. Не — защото не знаят или не искат да си спомнят, че преди шест години това момиче се върна предсрочно от един лагер-сбор на националния девически отбор с ате-стат, който би могъл да хвърли в отчаяние и по-жорави от 15-годишно то девиче хора: "тримава и безперспективна". Че при Начев и в "Марица" заедно (и покрай) Елена Илиева, Елена Вутова, Оля Дукова и другите младата карловка стана стълб в своя тим, в националната петорка, една от най-добрите баскетболистки на континента (а това значи — и в света).

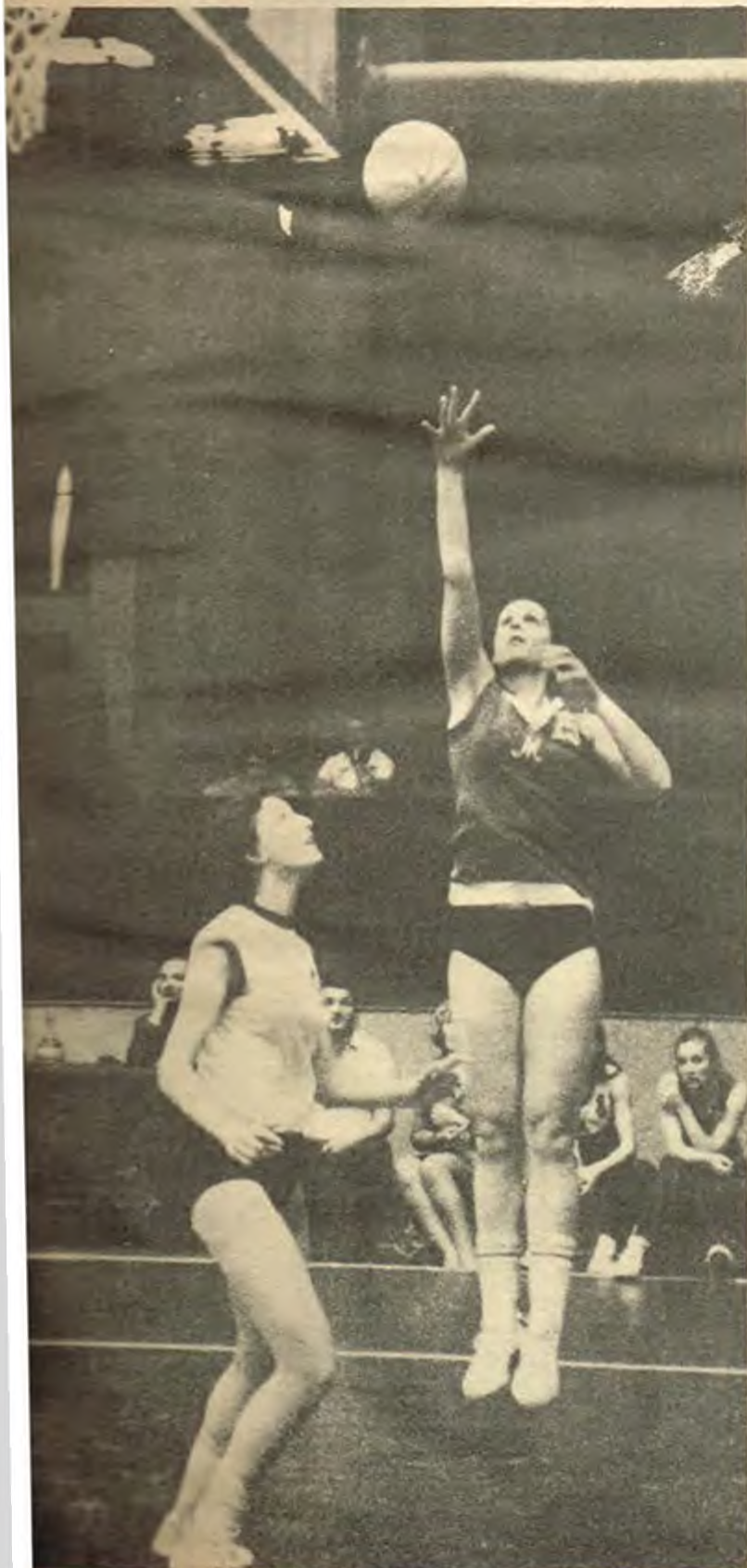
Няма по-човешко чувство от благодарността и то не е чуждо на Пенка и другарките ѝ: обич за обич помежду им и на всички — към своя треньор, зледно с когото съставят чудесното баскетболно семейство на "Марица". Семейство в истинския смисъл на тази дума: с общ покрив (в дома на Тенчо Начев на плодивската улица "Мусала" до миналата година живееха осем, а сега четири от състезателките му); семейство, което не оставя единствения мъж

ЦВЕТА И ПРЕГЪРДКИ — шампионките са на своя земя.

И златото е сплав

ПЕНКА СТОЯНОВА — 618 точки в първенството на страната.

в него да облече неизпрана риза и да сложи неогладена врагозаръзка; с обща каса, попълвана на аванс и на заплата; семейство със свой закон и свой морал — закон на другарството, морала на дълга. Изграждано с възкителност, ала и с разбиране на деликатната женска психика, зад които прозира уважаваната личност на тридесет и шест годишния треньор, педагог, и комунист Тенчо Начев. И осмислено от ежедневие, което се нарича труд и мисъл за баскетбола и за дружеството, което не познава и не признава житейските изкушения. В "Марица" едни идват, остават и колекти вът ги посреща с "добре дошли" и без "сбогом", други идват и си стиват — тека, както Йорданка Плачкова например, която не понесе суровия, но здравословен климат в от-

бора. Но във всички случаи остава духът. И може би неговият аромат накара една голяма в миналото баскетболистка от бившата "Славия", от отбора-еталон за женския ни баскетбол, да сподели: "Пловдивските момичета вървят по нашия път." Ако е така, нека прибавим, че са все още в началото.

...В хотела преди решителните мачове бродираха карета. Уж са спокойни и уверени, а все объркват го някой бод. После напрежението отмина и фигурките се занизаха а чудни плетеници. Така е и на терена — повярваш в силите си, отпуснеш сърцето си, а играта върви гладко, гладко. Макар да казват, че полесно е да се постигне нещо, отколкото да се съхрани и развие...

Петър ХАДЖИЙСКИ
Снимки: Чавдар КУРТЕВ

ТИТЛАТА Е У ДОСТОЙНИ НОСИТЕЛКИ

ШАМПИОНСКИЯТ ТИМ '71

Единадесет момичета и треньорът им — всички с емблемата на пловдивското физкультурно дружество "Марица" — украсиха гърдите си със златните медали от баскетболния женски шампионат на страната за 1971 година:

ЕЛЕНА ПЕТРОВА — ВУТОВА (№ 6) — капитан на отбора, 25-годишна, 162 см, баскетбол играе от 1960 г., национална състезателка, майстор на спорта;

МАРИЯКА АНГЕЛОВА (№ 5) — помощник-треньор на отбора, секретар на комсомолското дружество, 25-годишна, 162 см, баскетбол играе от 1955 г., кандидат-майстор на спорта;

ВЕЛИЧКА ТОДОРОВА (№ 7) — 29-годишна, 167 см, баскетбол играе от 1955 г., майстор на спорта;

ЕЛЕНА ИЛИЕВА (№ 8) — 21-годишна, 167 см, баскетбол играе от 1960 г., национална състезателка, майстор на спорта;

НЕДЯЛКА ФИТКОВА (№ 9) — 14-годишна, 176 см, баскетбол играе от 1966 г., първоразрядничка;

ЮЛИЯ ГЕНКОВА (№ 10) — 22-годишна, 166 см, баскетбол играе от 1965 г., кандидат-майстор на спорта;

ГЮРГА АТАНАСОВА (№ 11) — 23-годишна, 170 см, баскетбол играе от 1961 г., кандидат-майстор на спорта;

СТЕФКА АНГЕЛОВА (№ 12) — 29-годишна, 171 см, баскетбол играе от 1957 г., кандидат-майстор на спорта;

ДАФИНА АТАНАСОВА (№ 13) — 28-годишна, 175 см, баскетбол играе от 1957 г., кандидат-майстор на спорта;

ОЛЯ ДУКОВА (№ 14) — 22-годишна, 168 см, баскетбол играе от 1960 г., национална състезателка, кандидат-майстор на спорта;

ПЕНКА СТОЯНОВА (№ 15) — 21-годишна, 185 см, баскетбол играе от 1964 г., национална състезателка, майстор на спорта;

ТЕНЧО НАЧЕВ — треньор на отбора от 1961 г., — 36-годишен.

СРЕДНА ВЪЗРАСТ НА ОТБОРА — 24 години, СРЕДЕН РЪСТ — 170 см, СРЕДЕН СПОРТЕН СТАЖ — 10 години.

ТИТЛАТА НАПУСНА СОФИЯ

Само пет отбора са печелили шампионските титли в състояните се досега 27 републикански първенства по баскетбол за жени (1945—1971 година). Четири от тях 26 години държаха високото звание в столицата. Петият — "Марица" (Пловдив) — отне софийското му жителство:

"СПАРТАК" (СОФИЯ) — 3 титли: 1945, 1946, 1947;
"ЛОКОМОТИВ" (СОФИЯ) — 6 титли: 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1967;
"СЛАВИЯ" (СОФИЯ) — 12 титли: 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965;
"АКАДЕМИК" (СОФИЯ) — 5 титли: 1960, 1966, 1968, 1969, 1970;
"МАРИЦА" (ПЛОВДИВ) — 1 титла: 1971.

Д. Певев:

С МИСЪЛ ЗА РЕВАНШ

Един телефонен разговор бързо откри „прозорец“ в програмата на капитана на националния отбор и на ЦСКА „Септемврийско знаме“ Димитър Певев. Задълженията му са много — дължен е да бъде точен.

И интервюто „тръгна“ делово...
— Какви мисли Ви вълнуват преди срещата с Норвегия?

— Мисля си, че отиваме в Осло като на поправителен изпит. Трябва да заличим спомена от онова неприятно 1:1 в София. Две точки от Норвегия ще ни върнат и надеждите за първото място...

— Нещо, което да Ви тревожи?

— Победата срещу Унгария... Не ме разбирайте криво — след подобен резултат винаги ти се струва, че ще бъде по-лесно на следващия мач. Още повече, че има неписано правило националният ни отбор да играе силно през мач! Трябва да се стегнем и да играем с всички сили!

— Убеден ли сте, че съставът, който игра срещу Унгария, е най-силният в момента?

— Вероятно може да се помисли за един или два поста. Безспорно и други играчи заслужават да носят националната фланелка...

— Вашите предложения?

— О, за това има треньори...

— Но Вие сте капитан на националния отбор!

— Този пост носи преди всичко задължения. И много малко права. Например да се ръкуваш със съдията и капитана на противниковия отбор. И „правото“ съдията да прави забележки точно на теб заради грешките на другите...

— Каква е причината за отличната Ви форма?

(Бяхме подражали за срещата. От Якимов, който също очакваше своя съиграч, научихме любопитна подробност — сутринта видели Певев на едночасов крос със съпругата си. „Грижа за здравето на семейството“ — ни каза след малко Певев.)

— Добро здраве, интензивни тренировки, без контузии. И добро настроение на терена. Понякога се чудят, че един футболист тренира, старее се, а не му върви. А забравят, че често има и друг момент — онова, което хората на изкуството наричат вдъхновение.

— Вероятно думата си казва подобрен режим!

— Безспорно. За това полагам повече грижи, отколкото в близкото минало.

...Определеното време изтече. Певев трябваше да се присъедини към съигращите си. Започваше още един напрегнат ден на футболиста.

Пътят

БЪЛГАРИТЕ: с победа срещу Унгария, която задължава.

ОСЛО, юни (специално за „СТАРТ“)

Необичайно бързо смениха настроението си през тази пролет норвежките любители на спорта. С не подозирана за миналите години бързина те пренесоха своя интерес от ледената писта на стадион „Улевол“ и ски-шанцата в Холменколлен към футболните игрища на страната, които още носят белезите на раината скандинавска пролет.

И това съвсем не е случайно. За настоящия сезон норвежките футболисти се подготвят далеч по-целенасочено. Още през февруари голяма част от националните състезатели бяха събрали от селекционера на „А“ състава Ойвинд Йохансен на тренировъчен лагер в Палма де Майорка. Далеч от родните снегове и студове „викингите“ тренираха, играха

срещи помежду си и дори опитаха веднъж да си в международна среща. Точно така с втородивизионния испански „Реал“ (Майорка) стана ясно, че и февруари е твърде късна дата за започване на подготовката на националния състав, ако си си добра форма на играчите за летта. Резултатът — 3:0 за испанците — стъпчно доказателство. Може би тогава селекционерът реши да направи още една проверка и в началото на май отборът игра срещу единадесеторка, вена от спортните журналисти. Националните победиха с минималното 1:0.

В същия период започна първенство изцяло погълна вниманието на футболния Стартът бе изключително интересен. Шестият „Стръмгодзет“ завърши наравно първия кръг с „Брьон“ (0:0), после п

ПРЕЗ ПОСЛЕДНИТЕ ПЕТ ГОДИНИ

В периода 1966—1970 г. норвежкия „А“ отбор е играл общо 40 приятелски и турнирни мача:

1966 — с Португалия 0:4, с Дания 1:0, с Англия 1:6*, с Финландия 1:1*, с Швеция 2:4*, с България 2:4 (ЕП), с ГФР 0:3.

1967 — с Финландия 2:0, с Португалия 1:2* (ЕП), с България 0:0* (ЕП), с Швеция 3:1* (ЕП), с Дания 0:5*, с Швеция 2:5 (ЕП), с Португалия 1:2 (ЕП).

1968 — с Полша 1:6*, с Дания 1:5, с Финландия 4:1* и 0:1, с Швеция 1:1* и 0:5 (СП), с Франция 1:0 (СП).

1969 — с Мексико 0:2, с Швеция 2:4 и 2:5*, с Бермудските о-ви 3:0, с Исландия 2:1*, с Финландия 2:2, с Полша 1:6, с Франция 1:3* (СП), с Дания 2:0*, с Мексико 0:4, с Гватемала 3:1.

1970 — с Чехословакия 0:2*, с Финландия 2:0*, с Исландия 0:2, с Швеция 2:4*, с Дания 1:0, с Унгария 1:3* (ЕП), с Франция 1:3 (ЕП), с България 1:1 (ЕП).

В ПОСЛЕДНИЯ МАЧ

Припомняме ви в имена и цифри есенния, последен мач между „А“ отборите на България и Норвегия:

България — Филипов, Зафиров, Жечев, Аладжов, Б. Колев, Денев, Атанасов (Райков), Бонев, Ат. Михайлов (Дерменджиев), Никодимов, Митков.

Норвегия — Хафторсен, Петерсен, Торсен, Хетлоен, Слинг, Борньо, Спидволд, Нилсен, Олсен (Езнезед), Фуглсет, Хесунд.

Голмайстори — 1:0 Атанасов (29-а), 1:1 Фуглсет (83-а).

Съдия — Кириакидис (Кипър); стадион „В. Левски“ — 28 000 зрители.

ДОСЕГАШНИТЕ ДВУБОИ

„А“ отбори

22. V. 1957 в Осло
3. XI. 1957 в София
13. XI. 1966 в София
29. VI. 1967 в Осло
15. XI. 1970 в София

— 2:1 за България (квал. СП)
— 7:0 за България (квал. СП)
— 4:2 за България (квал. ЕП)
— 0:0 (квал. ЕП)
— 1:1 (квал. ЕП)

Младежи

12. XI. 1966 в Толбухин
15. XI. 1970 в София

— 5:0 за България (прият.)
— 5:0 за България (квал. ЕП)

КАКВО БЕШЕ И КАКВО ПРЕДСТОИ

7. X. 70 Норвегия — Унгария 1:3
11. XI. Франция — Норвегия 3:1
15. XI. България — Норвегия 1:1
19. V. 71 България — Унгария 3:0

27. X Унгария — Норвегия
10. XI Франция — България
11. XII България — Франция

При младежите

България 2 1 1 0 4—1 3
Франция 2 1 1 0 4—2 3
Унгария 3 1 1 1 4—5 3
Норвегия 3 0 1 2 3—7 1

Норвегия — Унгария 1:0 27. X
Франция — Норвегия 0:0 7. IX
България — Норвегия 5:0 8. VI
Франция — Унгария 1:1 10. X
България — Унгария 1:0 25. IX
България — Франция 11. XI 12. XII

9. VI Норвегия — България
8. IX Норвегия — Франция
25. IX Унгария — България
9. X Франция — Унгария

България 2 2 0 0 6—0 4
Норвегия 3 1 1 1 1—5 3
Франция 2 0 2 0 1—1 2
Унгария 3 0 1 2 1—3 1

инава през Осло

НОРВЕЖЦИТЕ: с добро настроение през пролетта... (Снимката е изпратена специално за „Старт“.)

с 4:0 и „Лин“ (като гости). Това ка му даде основание за спокойствие. И дата не захъсна. „Хамаркам“ гостува тръмгодзет, победи го с 1:0 и зае о място в класирането с две точки пред шампионите.

е стартът на един небивал в последодини футболен сезон за норвежците, освен срещите си с България, УнгаФранция за европейско първенство ще приятелски мачове с Финландия, Швеания, Албания и ГФР.

одишните срещи дават основа за много шления, но те едва ли имат някаква с мача срещу България. Защото тук знае, че с България, срещу „южняците“ бъде далеч по-трудно.

ото е положението и със състава на. В такива моменти обикновено се го-

вори преди всичко за Од Иверсен. Както се знае, той отбеляза решителния гол на мача с Франция в Страсбург, който лиши „петлите“ от възможността да играят в Мексико, и стана знаме на норвежкото нападение. Но Иверсен замина за Белгия, играе там и все по-рядко може да помогне на своя национален отбор. Така е и сега — едни считат, че той може да дойде за мача с България, други твърдят, че това е малко вероятно. Лично аз бих поставил Иверсен в сметките само след като го вида на норвежка земя.

Вратари вероятно ще бъдат Пер Хафторсен („Фредриктад“, 24-годишен, 185 см, 85 кг, 11 мача в „А“ отбора) и Гейр Карлсен („Розенборг“, 22-годишен, дебютирал в срещата с Гватемала през 1969 г., когато не бе навършил още 20 години...).

Най-сигурни защитници са Пер Петерсен

(„Фриг“, 26-годишен, 13 мача в „А“ отбора), Фин Торсен („Хамаркам“, 31-годишен, 45 мача в „А“ отбора), Сидборн Слинг („Викинг“, 26-годишен, 178 см, 74 кг, 15 мача в „А“ отбора).

Трудно е да се каже дали средната линия ще остане и този път най-възрастното звено в отбора. Защото Тригне Борньо вече е на 30 години и 36-те му мача в „А“ националният отбор, прибавени към възрастта, започват да тежат. Същото е положението с Олаф Нилсен. Макар че не е най-възрастен (28 години), той е най-старият играч в състава, тъй като дебютира още през 1962 г. срещу Малта.

За нападението кандидатстват Ола Дибвад Олсен, Тор Фулгсет, Стейнар Петерсен, Тор род Пресберг и... разбира се, Иверсен.

Разбира се, възможни са много промени, които не мога да предвидя. А Йоханесен

предпочита да мълчи...

Не мога да твърдя обаче, че на българите ще бъде лесно в Осло. Те, така или иначе, от давна не са ни побеждавали. А есенното реми в София ни дава надежди. Впрочем това изключително в нашите представи 3:0 срещу Унгари попари част от тях. Но норвежките национали разчитат, че ще позволят на българите по-малко от унгарските си колеги.

А лично аз искам да почувствам настроението на българския отбор във вторник вечерта, когато ще пристигне в Осло и ще бъде настанен в хотел „Пановама“. И още по-вече да видя мача, който при една победа на българите ще върне на нашите уважавани съперници всички шансове за първото място в групата.

Олаф ЛУНДЕ

толкова голяма топка... За норвежатар Гейр Карлсен обаче тя изглежда га неувловима.

Зеeman, един от „асовете“ на скандинавски отбор, обича много разходките. За един час в пристанището на Осло е братя отмора след тренировките.

он „Улевол“ в Осло, 31 500 зрители. ите са пълни (и много активни!) както имата, когато норвежците показват май ото си в кърки-бягането, така и през на футболните срещи.

ЛЕТЯЩИЯТ ФУТБОЛИСТ

Скиор посред лято — и то в странците, посветени на футбола!

— Не, не е грешка! — бърземе да отговорим на читателите, които си задават този въпрос. — На снимката виждате Бьори Виркола, световноизвестния норвежки състезател по ски-снок. Всяка пролет, когато завършва активният скиорски сезон, Виркола се отдава на другата си голяма спортна страст — футбола. Но не в кварталния отбор, както може би си мислите, а в състава на първокласния норвежки клуб „Розенборг“. Виркола имаше блестящ старт в тазгодишното първенство на страната. По време на първия мач за сезона „Розенборг“ — „Сарпсборг“ [2:1] откри резултата в полза на своя отбор и „изработи“ втория, победния гол. Ка то последица от всичко това бе поканен в националния отбор по футбол, но не намери сили да из-

неверни изцяло на скиите и учтиво отказа: „Още отсега се готая за следващия скиорски сезон, смятам да участвам в зимните олимпийски игри в Сапоро.“

Случаят с Виркола е втори в историята на световния спорт, когато е налице подобна симбиоза между скиите и футбола на голяко ва високо равнище. Под №21 има ме предвид нашия голям спортист Александър Шаламанов, участвувал като член на българския ски-отбор в олимпийските игри в Скуо Вали [САЩ] през 1960 г. и натрупал до днес 30 участия в „А“ националния отбор по футбол.

гари са надвивали най-силните мъже на вече твърде многолюдната ни планета?
 Всички, които познават „Вулканите на Мексико димят“, още повече тези, които чуха рецитала-спектакъл на з. а. В. Бахчеванова и В. Стойчев, навярно са почувствували сами отговора на тази въпрос: защото Боян и Еню, защото Петър Киров и другите прекрасни наши борци и спортисти доказват още веднъж, че в нас пулсира юначната българска кръв, останала гореща и чиста през вековете на изпитания!

Спортът учи нацията да повярва в своите сили. Затова победата на един българин е за нас победа на цяла България. И когато слушаме за нея, у нас се разгаря патриотичното чувство, любовта към род и родина. Още повече, когато силата на поетичния и артистичния талант създават емоционален контакт между отминалото събитие и днешния ден.

МОСТ МЕЖДУ ЛИТЕРАТУРАТА, ИЗКУСТВОТО И СПОРТА

Нима могат да бъдат толкова близки един до друг изкуството, литературата, театърът, музиката, възпитанието в дух на патриотизъм и физическата култура и спортът? Спектакълът на Бахчеванова и Стойчев ни показва как всичко това се слива в едно прекрасно цяло.

Лиляна Стефанова. Преди олимпиадата тя познаваше съвсем малко нашия спорт. Когато я поканиха в Мексико, струва ми се, въображението ѝ е било изпълнено повече с древните пирамиди на ацтеките, с легендите за Монтезума и онзи фантастичен поход на Кортес, с Ороско и Сикейрос... Но там тя вижда спорта с неговото неповторимо величие. Вижда Боян и Петър Киров, вижда България, която воюва за своето утвърждаване в света! И описва това по-добре от всичко, което се очакваше. Мисля, по-добре и от това, което самата тя е очаквала... Защото спортът я завладя изцяло. Него не може да не заоби-

ВИЕ КАЗВАТЕ МЕКСИКО, НИЕ РАЗБИРАМЕ МЮНХЕН

Заслужилата артистка Виолета Бахчеванова и Васил Стойчев на премиерния спектакъл „Вулканите на Мексико димят“

Дори и в ония далечни дълбини на вековете, когато човек живял в полутъмната пещера и се сражавал за живота си единствено с каменния топор, в него зрела великата любов към прекрасното. Много идеи се раждали, цъфтели и отмирали, столетия ваятели и поети създавали или анатемосвали нови и нови школи и течения, прахът на времето покривал стареещите възгледи върху изкуството, но една тема и до ден-днешен живее над всички конфликти, над всички предразсъдъци: химнът за физическата красота и мощ, за духовната сила на човека, за любовта му към земята, под чиито звезди се е родил...

чаш, ако добре го видиш от всички страни. Защото той е могъщ и красив. Защото е прекрасен като младостта, като пролетта, като самата любов!

МЕЖДУ КОНГРЕСНАТА ЗАПА И «ВУЛКАНИТЕ НА МЕКСИКО»

Актьорите. Те научиха своите роли в един наниз от нощни бдения. Гласовете им звучаха приглушено, защото съседите отгоре и отдолу, отляво и отдясно са предпочитали своя сън пред дългите повторения за Малинча, за Инсурхентес... Васил Стойчев, онзи прекрасен ездач от филма за Калоян, Бойчо Огнянов от „Под игото“, Мирослав от „Иван Шишман“, Толстоевият Каренин и Вазовият Владиков и пр., и пр., се шегува:

— Наистина бих направил всичко за спорта! Това е така, защото в родния Кюстендил съм тичал много след футболната топка. И сега отсъствието ми от всеки мач се чувства винаги — послушайте се и ще се уверите...

— Наистина — мъжът ми играе често с прегракнал глас! — говори Бахчеванова. — Това не е много хубаво, нали? Но все пак ползата от физическата култура е много по-голяма от този малък минус...

ЗАЩО НИ СА ТЕХНИТЕ ПОБЕДИ?

Анахарсис, дошъл от земите на скитите, ни как не могъл да разбере защо атинските юноши с блестящи, лъскави от маслото, загорели тела се опитвали да свалят своите съперници на пясъка. Тогава Солон му обяснил, че победата дава не само сила, но и нещо по-важно — дух! Малките победи в спортните битки водят и до големите победи. Човек, научил се да побеждава в една игра, ще побеждава и там, където суровият живот поставя пред него сурови прегради...

... Боян и Еню — защо ни са на всички нас техните победи? Защо една поетеса ги възпя по цялата ни страна? Защо двама великолепни актьори посветиха своя светъл талант на тези 9 минути, в които няколко корави блъ-

Героят от олимпийските игри в Мексико и герой на книгата на Лиляна Стефанова Боян Радев бе поздравен от зрителите заедно с авторката и изпълнителите на рецитала.

зараждащата се по това време художествена гимнастика. Сега, когато гледам великолепните ни гимнастички, скритом се блазня от мисълта, че и аз съм дала нещо за този спорт!

предстоят пред българския спорт — сплетат авторите на рецитала своята основна идея за създаването му.

Името на Бахчеванова вече 12 години е свързано с най-хубавото, което ни дава българският театър. За нас тя е била и гордата Мария Десислава от „Иван Шишман“, и трагичната героиня на Шилер Мария Стюарт, и Яворовата Лора...

АРЕТЕ

С тази дума в древния Олимп са изрвали нещо изцяло, свършено, красиво. Достига ли своето „арете“ спектакълът „Вулканите на Мексико димят“ — този мост между изкуството и спорта?

— Но аз никога не бях виждала влага в очите на такива сурови и силни мъже като борците — и това признание ми е безкрайно скъпо!

И автор, и изпълнители, и младата художничка Елка Падарева, и музикалният оформител Васил Маринов са съумели наистина вдъхнат толкова много живот в един олимпийски спомен, че той за нас действа като стояще. Нещо повече — като бъдеще! е секретът на таланта: таланта на героите на творбата — спортистите — и таланта на създателите и изпълнителите на този рецитал. Мексико! Какво нямаше там! И победи загуби. И древни легенди, пирамиди и каменни статуи. И кактуси, и железобетон, и въздушен бензинов пар, и горещина, и спорт. Имаше спорт, имаше и изкуство!

АКО ОЩЕ ВЕДНЪЖ ЧУЯ ТАЗИ РЕПЛИКА, ЩЕ СЕ ВЪРНА НА ТЕПИХА...

Това е на Белмекен. Първия рецитал творците представят пред своите герои. Накрая когато зрители и изпълнители седат на една маса, идва и лиричният момент. Лиризмът, развълнувал и тези, чиято професия е да възлунват другите.

Спорт и изкуство. Не бива никога да разделяме едно от друго. „Вулканите на Мексико“ ни показва колко прекрасна може да бъде тази дружба, за която се опитам да разкажа, но която истински можете да почувствувате само на самия рецитал. В 6 ките няколко месеца той ще гостува при вас. Само на него може дълбоко осъзнаете онова което сте знаели, но не сте сте възприемали така остро, както проникновения глас на Бахчеванова и Стойчева. Както при онзи великолепен отговор който Стефанова дава на въпроса, защо трябва да се мъчиш 9 фанатични години за 9 минути на тепиха...

— Ако още веднъж чуя този рецитал, ще се върна на тепиха — казва Еню.

А Петър Киров разкрива с едно изречение това, за което са мечтали и автор, и изпълнители, и организатори на този рецитал:

— Вие казвате Мексико, ние разбираме Мюнхен!

Ето голямата победа на творците, ето изпълнението на голямата задача, постъпена от нашата партия — задачата за патриотичното възпитание на българската младеж!

— Думите ни рисуваха древната страна на ацтеките, но зад тях се извисяваха контурите на Мюнхен, на онзи отговорни задачи, които

Климент ВЕЛИЧКО
Снимки: Крум АРСОВ

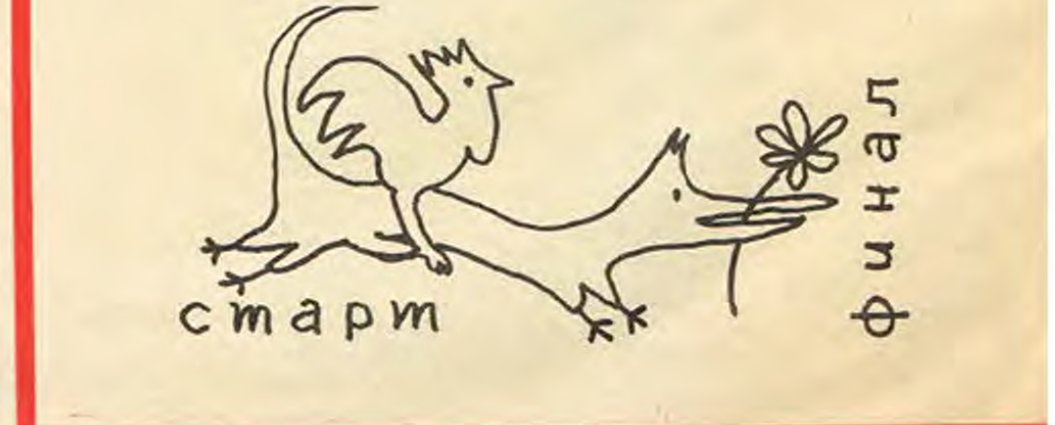
КУРАЖ И ОСТРО ПЕРО!

НИ ПОЖЕЛАВА ЙОРДАН РАДИЧКОВ

Когато завеждащият хумора и сатира при „Старт“ представи на Йордан Радичков (когото не е нужно да представяме на нашите читатели, тъй като немалко от тях са отдавнашни негови поклонници)

ци) и поиска да вземе традиционното „стартово“ интервю, писателят най-напред ни поздрави с долния шрих, а след това добави:

— Да се прави хубав вестник — това не само да се стартира добре, но и да се поддържа добро темпо в едно бягане на доста дълго разстояние... Редакцията на „Старт“ няма да бъде сама твърде време на този „крос“. Тя ще има подкрепа на своите многобройни сътрудници и почитатели. И тъй като здравият дух обикновено в здраво и силно тяло жлъпя ви преди всичко този крепък дух, бодрост, узуреност в започнатото дело, кураж и остро перо.

ОЛИМПИСКИ ДИСК

ОТКЪС ОТ ЕДНОИМЕННИЯ РОМАН НА ПОЛСКИЯ ПИСАТЕЛ ЯН ПАРАНДОВСКИ

ното в него бе онзи момент, когато на влетите предлагаша избора на един от трите диска, донесени от храма на Хера. Те бяха с еднакви размери, еднакви по тегло и несъмнено така древни, както и дискът, на който бе написан текстът на свещения съюз, положи началото на олимпийските игри.

Времето не беше оказало никакво влияние върху дисковете. Пазеха ги в кожени торби, завити в специално платно, пропити с маслено масло.

Атлетите, вземайки ги с ръцете си, виждаха на гладката повърхност изображението на своите собствени лица и не можеха да надият възненението си при мигъта, че към

мание на тази двойка, защото вниманието на всички бе насочено другаде.

Привършвайки бързо с противника си, Иккос можеше не само да отхвърне, да извърши всички обреди по очистването и освежаването на кожата, но и да погледа борбата на Сотнион със Содам. Той внимателно наблюдаваше тяхната схватка и запомняше много важни и полезни подробности. Скоро той престана да се интересува от Содам — нямаше съмнение, че на финала ще се бори със Сотнион.

Да се чака оставаше малко. Сотнион вече идваше, съпроводен от буря одобрителни викове, облян в пот, като бог, роден от обла-

Но той беше опитен и хитър. Движенията му бяха икономични и разумни. Постепенно Иккос привикна Сотнион, че в неговите сили и възможности е само отбраната. Няколко пъти Иккос се престори, че не се държи твърдо на краката си. Сотнион и на това повярва. После с навина престоудна хитрост се опита сам да лъже — направи движение, сякаш иска да хване Иккос за раменете, но бързо се наведе, за да го хване за крака и го свали. Иккос отстъпи крачка назад. Сотнион загуби равновесие и падна...

Изправи се бавно, с труд. Няколко секунди постоя опрян с колена и ръце на пясък. Когато стана, избърса потното си лице и по-

С тидионът блеснаше гладък, примамлив, като свитък пергамент, недокоснат още с нито едно слово, но готов да приеме цялата красота, цялото благородство на човешкото въздиновение.

Появата на участниците в състезанието действително създаде такова впечатление, както началото на поема: единадесет чудесни стиги, предвещаващи удивителни и тревожни събития, възвращения, превратности на съдбата, поражения и победи...

Няма хора по-прекрасни от петобойците, а тук беше цветът на петобоя. Церемониалът по откриването закъсняваше, приквдаха последните аристократи, но никой не им обръщаше внимание. Целият хълм с благоговейно мълчание се вираше в атлетите. Те можеха да стоят така до вечерта и да си отидат — никой не би помислил игрите да заточат! Достатъчно беше самото им присъствие, така както на религиозните шествия група красен мъже завършваха богослужението вместо молтва.

Видът на тези тела можеше да се сравни с всичко, което доставя наслаждение, можеше да се сравни със звездната нощ, защото освен зримото, чувственото великолепие в тях беше още и дълбоката разумност на съвършеното. Те утоляваха жаждата за хармония, както космосът, но я утоляваха несправедливо по-топло и сърдечно. Тези обаятелни същества бяха плод на земята и олицетворяването от тях съвършенство не излизаше от пределите на човешките възможности, събираше се в тези предели, ободряваше, въздвигаше.

Погледите, обръщащи един след друг атлетите, стигаха до Сотнион и вече не се отделяха от него. Неговият ръст, чертите на лицето му, неговата осанка го отличаваха от другите и нему се възхищаваха като на великолепна картина.

Петобоят започна с бягане на 1 стадия. Бягаша по двама. Единадесетте участници разделиха на четири двойки и една тройка. Сотнион попадна в тройката — заедно с двама мителни на Аркадия. Те бягаша последни. Трети тях победители излязоха Содам, Исхомах, Евтелид, Иккос.

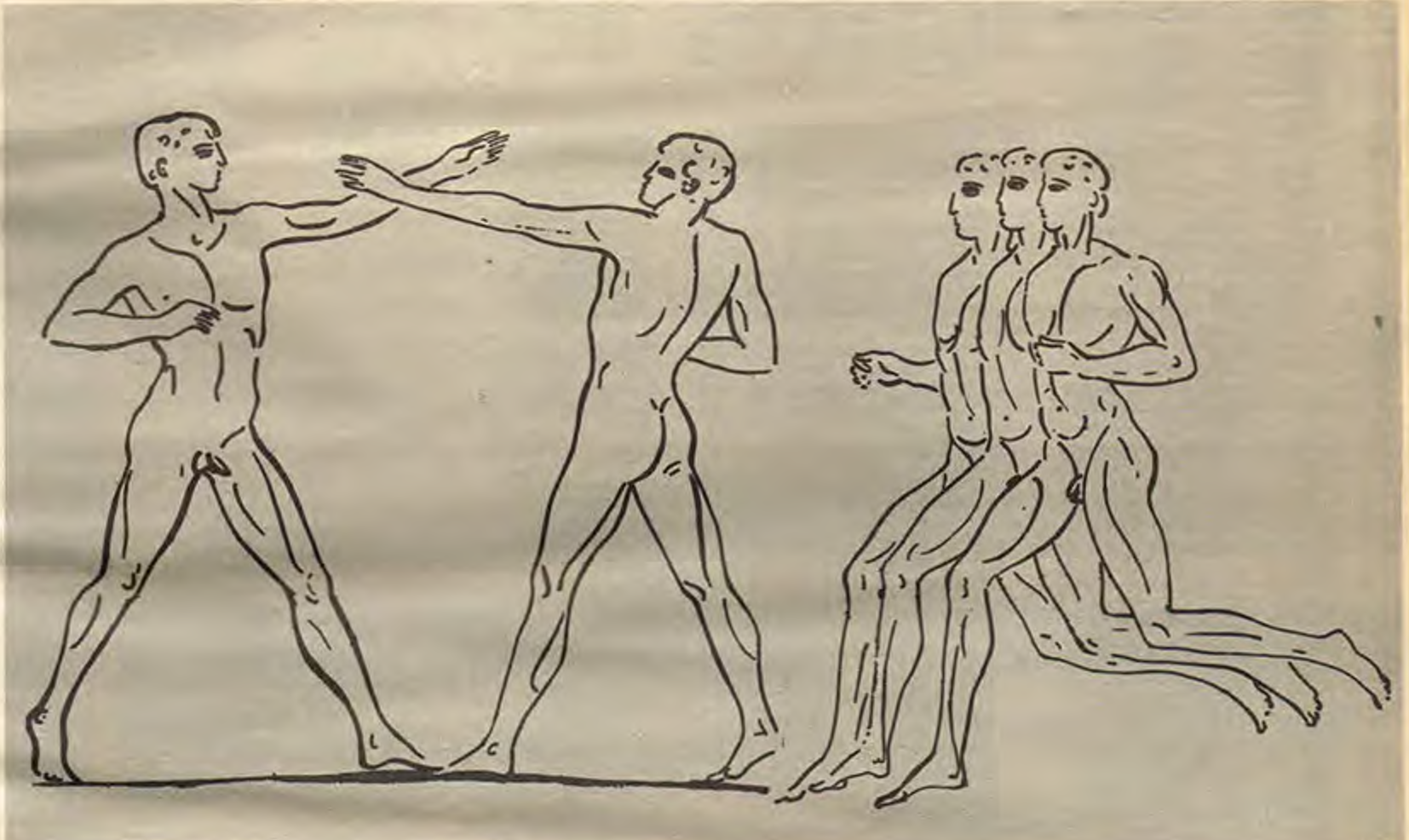
Сотнион бягаше в средата и още от самия старт се откъсна напред... Неговата победа бе приветствувана с такива горещи възгласи, сякаш борбата в петобоя бе вече решена...

Сотнион изпита чувства, за които преди това нямаше ни най-малка представа. За първия път в своя живот той чу гласа на възвения свят. В неговата младост досега цареше само тишината — както в килията на отшелник. А сега този непознат свят го зовеше по името. Зовеше го по име, отчетливо произнасяше всичките три срички на името му, което никога досега не му се струваше така близко, така хубаво... Десет, двадесет, тридесет хиляди зрители поатряха тези неслухани звуци. И с каква страст, с каква сила! Той живеше във всеки един от тези гласове, той беше във всеки от тези хора, растеше, ставаше все по-огромен и чувствуваше, че скоро ще добие такива размери, каквито дори и възобразението не би могло да обхване. Радост, разтърсваща го като страх, разириваше душата му. И той надникна в нея с недоумение: тя беше сеетла и огнена, сякаш от нея изгриваше слънцето.

Звънна песента на флейтата. И свиреше не роб, както в гимназията, а сам Мидас, знаменитият музикант с лавровия венец. Да се танк на олимпиадата — това беше чест, това беше слава, никой не можеше и да мечтает за по-голяма и по-значима аудитория. В алтиде, сред статуите на атлетите, стоеше и статуята на Питокрит, изкуството на когото украси много олимпиади.

Скоковето започна Исхомах. Той скочи добре, но под своите възможности. От неговата нърта чертите на другите се издигнаха като стълба. Но най-далечната беше белегът на Содам. Сотнион скачаше последен и неговият скок беше със с щата дължина, той покори със своите стъпала още прясната следа на своя опител.

Дойде ред на хвърлянето. Най-тържестве-

тях може би гледа призрак или дух, обитаващ от най-дълбока древност свещения метал.

Първото хвърляне не зарадва никого, освен Иккос. Бедният Исхомах безславно падна. Три пъти ударите му бяха признати като недействителни, защото той престъпваше предната черта. Сега той стоеше с очи, пълни със сълзи, и беше сломен. Не го допуснаха до по-нататъшните състезания.

— Можеш да се обличаш! — му извика съдията.

Исхомах неволно погледна своето голо тяло — предмет на неговата гордост, което отсегга натакъ му се стори съвършено без полезно до края на живота му...

Очаквайки своя ред, Сотнион едва се удържеше на мястото си. Нетърпеливото го измъчваше като любовно желание. Накрая той взе диска и го хвърли, без да го е обмислил с пясък. Дискът се завъртя във въздуха и остави печална следа сред най-неудачните постижения.

И тогава публиката доказа своето разположение. Тук всеки го разбираше; хората, възпитани в гимназиите, закалени в учебните състезания, отчетливо виждаха какво става с него. Всеки звук можеше да го изпрати в пропастта, както полита в пропастта внезапно събуденият лунатик. Стадионът не издаде нито звук, когато той за трети път — тази великолепна метателна машина, съставена от сухожилния и мускулни — хвърли диска.

Дискът полетя плавно и проряза въздуха тихо, като че ли само със своя блясък. Падайки, той подскоочи няколко пъти в предсмъртен гърч и отдаде душата си — частица от вечното движение.

Сотнион стоеше с изпъната напред ръка, набрал с пълни гърди въздух. Неудържим, страстен вик се изтъргна от гърдите му, когато видя, че снарядът е прелетял над белега на Иккос.

След хвърлянето на копие съдията определиха четиримата най-добри. Започна борбата. Иккос трябваше да мери сили с Евтелид. И победи по-бързо, отколкото можеше да се очаква. Преди някой и да обърне ви-

ците и мълнините...

Още с първите хатки Сотнион забеляза, че ще има работа с нов, непознат Иккос. В гимназията, на тренировките, Иккос се защитаваше, тук той нападнаше. Зашеметен от това не очаквано положение, Сотнион лесно се хвана на първата му уловка. Беше повален и ръцете му потънаха дълбоко в пясък. Но това докосване до земята възвърна силите му, защото в човешките артерии тече кръвата на си новите на Земята — гиганти.

Сотнион почувствува тази кръв. Тя се отзова с болезнен пламък, с огъня на гнева. Ако имаше в този момент силата на Херакъл, би смачкал своя противник. Той беше вече не Иккос — другарят от детските години. Беше вече враждебна сила, хищна и жестока. Повече дори и от собствената си победа той же лавше поражението на противника.

Но засега не можеше да направи нищо повече, освен да бъде нащрек. За съжаление дори и това не му се удаваше достатъчно добре. Винаги открит във всичко, Сотнион във всяка своя среща показваше всичко, което можеше. И за тези дълги месеци, в които двамата живееха и се упражняваха заедно, Иккос имаше възможност да го наблюдава и изучава. Наистина той го познаваше отлично. Достатъчно беше и най-малкото движение, даже намек на движение, понякога дори и само блясък на очите — на тези прекрасни, ясни, искрени очи, за да може Иккос да предугади намеренията му. В Сотнион нямаше неизвестни. Иккос го решаваше като детска задача.

Едно-единствено го караше да внимава: не изчерпаемата енергия на Сотнион. Всеки път, когато се опитваше да приложи някоя хватка, алагайки в нея целия си запас от сили, той се натъкваше на упорита съпротива. Такава, на каквато сам не би бил способен, ако Сотнион не се боеше от него. Но Сотнион вървеше мъчително си спомняше първото си падане и сега се надяваше само на по-голямата си издръжливост и на младостта си. Това за дълго стигаше, за да се разбиват в тях всички усилия на противника — сякаш Иккос се бореше не с човек, а с водопад.

него останаха черни, некрасиви, смешни петна. Кал покриваше коленете, бедрата и гърдите му. Сякаш беше в дрипи...

Сърдечният съюз, който зрителите бяха заключили с него, изведнъж бе разтрогнат. Първи го напуснаха талентите. Пред тях бяха двамата атлети от Тарент и те избраха този, който беше по-близо до победата. Когато започнаха да скандират името на Иккос, отначало никой не ги подкрепи. Тук-там им отговориха даже с името на Сотнион. Но това не бяха вече крилате, с които можеше в соко ра се излети. Техният размах ставаше все по-неуверен, все по-немоощен...

В този един-единствен ден Сотнион събра опит за цял живот. Светът, който не познаваше, на който не обръщаше досега никакво внимание, го увлече, насити го с блаженството на своите възторзи, показа му цялото очарование на своята близост и когато той почувствува, че няма нищо по-страшно от това да се намериш извън този живот, той се отвърна от него и Сотнион узна самотата, узна горчивата истина на човешкото съществуване.

Уморен от предишните състезания, в които шедо прясна силите си, той не можеше да противостои на своя постелив противник. Опитният Иккос вече разчиташе на това, което беше запазил през деня, пращниките енергия, останали у атлета благодарение на това, че не правеше нито едно излишно движение.

За последен път Сотнион се хвърли в боя. Но Иккос го посрещна, хвана го в желязна хватка и младият петобоец почувствува как обезвъзвеного му лице, от което усмихката беше изчезнала, като дух се издига все по-нагоре и по-нагоре, сякаш иска с разтрени перни усти да изпие последната глътка вино на своя разточителен джир...

И ето — хватката му вече не се докосва до земята. Иккос му отнема земята и Сотнион миг след това пада като бездомек прогач към прага на велможата и последните лъчи на слънцето го обвиват със своя вече безполношен златен блясък...

МАДРИД БЕЗ СЛЪНЦЕ, НО СЪС ЗВЕЗДИ

- ГЛАВНИТЕ ГЕРОИ, СЦЕНАТА, ПУБЛИКАТА
- МНОЗИНА ЗАГОВОРИХА ЗА БЪЛГАРИЯ

ВИКТОР КЛИМЕНКО (СССР) — абсолютен европейски шампион

Испанците често се хвалят, че в тяхната страна от 365 дни в годината 275 са безоблачни. Но ние, изглежда, бяхме попаднали в Мадрид през десетина от останалите 90 — облачни, дъждовни и с малко слънце, колкото да се знае, че е май...

И все пак улиците гъмжаха. Ученички, плъзнали като мравки, подрънкаха с касичките си и залепваха по реверите марки по случай деня за борба против рака. Но, изглежда, испанецът си мислеше за идващия празник на Мадрид — „Сан Исидро“, — който в неговото съзнание не е свързан с друго, а с откриването на сезона на коридата. Испанецът все се виждаше на трибуните на „Пласа до торос“. А над главата му кръжеше самолет с огромна реклама на опашка, която искаше да го примаме към „Паласио де депортес“ — арената на гимнастиците от „стария“ континент.

Мнозина, навели глави над вестника, не му и обръщаха внимание, замислени над съобщението, че банката е затворила вратите си за долара. Дори и Америко-испанска-

та банка. А идваше туристическият сезон — времето, когато все някой ще направи своя „финансов бум“...

Все пак улиците към залата не бяха никак безлюдни. Така започна пиесата „IX европейско първенство по гимнастика“, която си имаше своя сцена, изпълнители, зрители, режисьори.

ПИЕСАТА

Тя бе „представена“ за първи път през 1955 г. във Франкфурт, когато се състоя първото състезание, беше „поставяна“ през следващите години в Париж, Копенхаген, Люксембург, Белград, Анверс, Тампере и във Варшава, за да дойде сега в Мадрид. Сега я следваха коментатори на радиото и телевизията и близо 150 журналисти от 20 страни.

Тя започна с почетния марш на една колона от здрави и силни мъже от № 1, с който беше холандецът Керетат, до последния № 88 на италианеца Лампронти — всички аспириращи за победата.

Тя продължи дълги часове и в тях

имаше мъжество, умение, талант. Но на мнозина тия часове се видяха къси. Защото изпълнителите бяха най-добрите в Европа.

СЦЕНАТА

Близо 10-хилядната зала е нещо като Вавилонската кула — говори се на десетки езици и малко хора има, които да не се разбират, чува се различна реч, а се виждат еднакви приятелски чувства — такива, каквито може би само спортът може да създаде.

Жълто-червеният подиум е арена на гимнастиците, които се стараят кой както може, а трибуните знаят, че медалите не се дават даром, и окуражават, както те си знаят — тем пераментно, по испански. В почивките тема за разговор може да бъде и коридата с нейните герои Кордобес или Диего де Ривера, и мачът на „Реал“ с „Челси“ в Атина, и какво ли не?... Над главите кръжи мелодията „Ке сара“ на спечелилия симпатите в Кан сляп порториканец Хосе Фелисиано и мнозина си я та-

никат: „Какво ще стане с мен, какво ще стане с мен!“ — разказва тя. Сигурно тоя въпрос се върти и в ума на гимнастиците, за което един от организаторите казва: „Хосе спечели в Кан второ място, дано и на шият Хинес не падне по-долу!...“

ИЗПЪЛНИТЕЛИТЕ

Главната роля — и щастлива, и трагична — изпълняваше „делфинът на делфините“ Клименко. Печатът много бързо прекръсти гимнастиците делфини. Изглежда, защото в Мадрид гостуваше „Флорида делфин шоу“ — една сензационна атракция на тия мили животинчета, изпълняващи пъргаво и ловко какви ли не упражнения и трикове във въздуха и водата. Та в добрия смисъл на думата пресата нарече гимнастиците „делфини“.

Още през първия ден Клименко стигна върха — взе Купата на Европа. Такъв успех в такава ранна възраст! Зрителите не щадяха дланите си за ръкопляскания. На втората вечер той вече беше „големият отсъст

вуаш“ — контузи се зле. И кога се появи с патерици, нямаше чован в залата, който да не стана прав, да го адмира. Да, за него та вечер нямаше подиум, но имаше оци!

Славният Воронин отстъпи Купата на Европа на Клименко. Все пак ухата за него е, че трофеят си остава в Съветския съюз. Един вестник писа: „Руският гимнастик с лице дете, което никога не е счупило ния през живота си, сложи публицата в джоба си.“ Става дума за 18-годишния Андрианов. И така в петте финала, в които участвуват той стъпи на подиума за награждаване. А колко време има още при него!

Емоциите на публиката стигнаха до точката на кипенето, когато наши Райчо Христов игра на земна гимнастика. По същото време, когато с вата на България се разнасяше и певичката Райна Кабанванска, българският спортист наекара мнозина да говорят за нашата родина. За този път спечели медал, а за кой ли път виждам мълчаливо скромно, с каш нищо не е станало!...

„Тържествен момент, по-скоро исторически, бе тоя, когато един испански младеж спечели медал в гимнастиката...“ — така писа същият мадридски вестник след представянето на Хинес. А самият Хинес знаеше дали да се радва или плаче от радост. „Единственото, което ме прави тъжен в тоя щастлив за мен момент, е контузията на Клименко!“ — сподели той. За него с българият медал в земната гимнастика е най-доброто, което е постигнал в живота си.

ЗРИТЕЛИТЕ

Най-често от устата им излизаше „О-о-о, буено!“ Хората от трибуните уважаваха най-добрите, ръкопляскаха нескончаемо на Клименко, Воронин и Андрианов, на Христов Хинес. Хората от трибуните напращаха от тях идоли. Те може и да не бяха познавачи на гимнастиката, харесваха изкуството, което им предлагаша гимнастиците. Нищо, че същото време коментаторът на испанската телевизия лееше съзвон, с дните са предимно от Централ Европа, а Испания е по-периферно разположена, та затова всички медии са отишли в комунистическите страни. Но нали знаем случая, кога врачето казал на славея, че може да пее!...

Мадрид — София

Цветан ГЕОРГИЕВ

СПОРТНА СЕДМИЦА

ВОЛЕЙБОЛИСТИТЕ НА ЦСКА „СЕПТЕМВРИЙСКО ЗНАМЕ“ спечелиха отново републиканското първенство по волейбол за мъже. В отличния колектив на армейците основна ударна сила бе Димитър Златанов (на снимката вляво), който потвърди своята класа на най-добър нападател от миналогодишното световно първенство.

БАСКЕТБОЛИСТИТЕ НА БЪЛГАРИЯ заеха първото място на квалификационния турнир в Каляри и заедно с италианците подпечатаха своите паспорти за европейското първенство от 10 до 19 септември т. г. в Есен. НА СНИМКАТА ВДЯСНО: Момент от мача България—Италия.

FOR "START"

[Handwritten signatures]

ЗА ЛЮБИТЕЛИТЕ НА АВТОГРАФИ

Футболистите на „Аякс“ спечелиха купата на европейските шампиони по футбол. На снимката виждате: горе — Зондергаард, Рийндерс, Стуй, Сурбиер, Крол, Суурендонк; долу — Кайзер, Сварт, Васович, Кройф и Ван Дайк.

АБОНИРАЙТЕ

СЕ ЗА

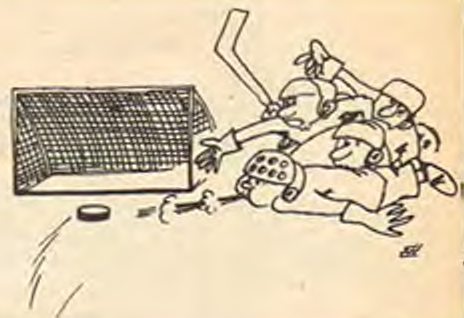
Старт

АБОНИРАНЕТО
СТАВА

ВЪВ ВСИЧКИ
ПТТ СТАНЦИИ!

СТАРТ

ЗАБАВНИ МИНУТИ

НЕ ГУБЕТЕ ГЛАВАТА СИ...

„Футболът се играе с крака, но се печели с глава“ — това знаят всички. Но как да използват най-добре главите си, когато са на терена? Над това мнозина футболисти трябва да се позамислят... Дали главата служи само за да се отбива топката с нея?

Във всеки случай фоторепортерите, които ни предоставят тези снимки, правят едно алегорично предупреждение към спортистите: Не губете главата си! Никога не правете това — дори и когато се намира „на обратната страна на топката“ — не губете връзка с нея! Дори и когато стърчите над главата си, както този жокей — все пак мислете! В края на краищата затова главата е и поставена над раменете ви, нали?

МИНИ СЛУЧКИ

ИСКАТЕ ЛИ КОН ЗА ВАШАТА ЛЕКА КОЛА!

Сигурно няма да искате, ако не знаете за какъв кон става дума. В последните седмици Канонер направи фурор на световните хиподруми. Дошъл от далечна Венецуела в САЩ, той и неговият симпатичен притежател, г-н Батиста, не само че били типични аутсайдер, но въобще и никой не се интересувал от тях. И изведнъж... Канонер на две от най-големите състезания в света, след като в началото изостава доста, в края демонстрирал невидан спринт и... печелил! Сега неговата цена е... 4 милиона долара! Така че неговият стопанин „кара“ около 1500 леки коли наведнъж, но имащи обща мощ 1 конска сила. И може би вие ще промените своето първоначално мнение при въпроса, искате ли кон за лека кола!

КУРОРТ ЗА КОНЕ

Щом заговорихме за коне, да ви разкажем и за Ямато-Кьодай, спечелил за стопанина си 25 милиона йени само от едно състезание. Сигурно това са много пари, защото японските състезатели коне имат специален курорт, където отдъхват в пълен комфорт. Обслужва ги най-квалифициран персонал по най-строги предписания: тренинг, къпане в минерален извор, разходка, дори и... културно-възпитателна програма!

ВРАТАРЯТ НИЛС БОР

Нилс Бор на младни прекарвал много повече на футболната врата, отколкото на училищните чинове. Но тъй като съдбата му все пак била отредена — да стане един от най-великите физици на нашето време, — той решавал теоретични и записвал своите хрумвания на гредите на своята врата. Разбира се, това правел, когато играта се водела в противниковото поле. По този начин благодарение на слаби футболисти човечеството получило един силен физик. И това е един от редките случаи, когато за лоши футболисти могат да се говорят хубави неща.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
11			12				13		
14					15				
			16		17				
18	19		20		21			22	23
24			25			26			
27			28			29		30	31
32	33					34		35	
36				37	38	39		40	
			41			42			
43	44				45			46	
47				48				49	
50						51			

ВОДОРАВНО: 1. Наш национален състезател по баскетбол (Левски—Спартак). 6. Наша скиорка (5-о място на олимпиадата в Инсбрук — щафета). 11. Известна марка свещи за двигатели с вътрешно горене. 12. Футболист от „Ботев“ (Враца). 13. Жребий. 14. Известен национален състезател по баскетбол в миналото. 15. Прочут италиански футболист от „Интер“. 16. Съоръжение за работа под вода. 18. Дъговата обвивка на око. 21. Речна риба. 22. Френски скиор, олимпийски шампион. 24. Футболист от „Тракия“. 26. Река във Франция. 27. Инициалите на наш лекоатлет, заслужил майстор на спорта и европейски шампион на троеен скок. 28. Гръцка буква, символ на сечение, дебелина. 29. Спортно равенство. 30. Инициали на футболист от „Локомотив“ (Пд). 32. Съединение на кислорода. 34. Защитник от националния футболен отбор на ГФР. 36. Част от музикално произведение за солово изпълнение. 37. Малкото име на артист от Сатиричния театър, починал наскоро. 40. Малкото име на българска състезателка по художествена гимнастика, заслужил майстор на спорта. 41. Наносен остров при устие на река. 43. Първият граждански губернатор на София. 45. Предишното име на отбора на „Перник“. 47. Департамент във Франция. 48. Румънски спортен клуб. 49. Държава в Близкия изток. 50. Съдийска принадлежност. 51. Газета за плуване.

ОТВЕСНО: 1. Тренировъчен бой в бокса. 2. Подаване при спортните игри. 3. Бивш световен шампион по шах. 4. Подутина. 5. Исторически замък в Краков, Полша. 6. Поема от Лермонтов. 7. Малкото име на наш футболист — нац. състезател в близкото минало. 8. Съветски професор и треньор, оказал ценна помощ за развитието на атлетиката у нас. 9. Укрепен насип. 10. Унгарски поет, съратник на Петюфи. 17. Музикална нота. 19. Пружина. 20. Международна регата, състояла се в Панчарево. 22. Спортен телевизионен коментатор. 23. Стан, бивак за почивка или подготовка на спортисти. 25. Гимнастически елемент. 26. Дълбока яма. 31. Краен защитник при колективните спортни игри (мн. ч.). 33. Струни музикални инструменти. 35. Старши треньор на футболистите от „ЖСК—Славия“. 36. Преднина. 37. Пособие при упражнението на гимнастички. 38. Английско пиво. 39. След залог идва... 41. Лекоатлетическа принадлежност. 42. Солено безотточно езеро в Средна Азия. 44. Вид спорт. 46. Водно животно.

Съставил: Красимир НИКОВ

СЕДЕМ ДНИ СПОРТ

АТЛЕТИКА: България—Полша (мъже и жени) на 12 и 13, събота и неделя след обед от 16 ч. на стадион „В. Левски“ в София. С Полша, числяща се към т. н. „голяма европейска шесторка“, нашата страна е имала досега само четири срещи, които са завършили с победи на полските атлети и атлетки, с изключение на последната през тази зима, когато женският ни отбор спечели първата си победа. Ето историята в цифри:

17—18. IX. 1950 г. в София

мъже 73:94, жени 31:50

6. VII. 1969 г. в София

жени 56:71

4—5. X. 1969 г. в Бидгощ

мъже 119:94

20—21. VI. 1969 г. в София

мъже 83:127

20—21. VI. 1969 г. в Зельона гура

жени 54:92

27—28. II. 1971 г. в зала „Фестивална“

мъже 50:77, жени 41:39

СПОРТНА ГИМНАСТИКА: Международен турнир „Златни пясъци“ в Двореца на спорта във Варна на 11—13 т. м. с участие на гимнастици и гимнастички (по двама) от 14 страни само по волна програма.

КЛАСИЧЕСКА БОРБА: Републиканско лично-отборно първенство от 10 до 13 в Ловеч.

ФУТБОЛ: XXVIII кръг на „А“ РФГ — начало 18 ч.

12. „Академик“ — „Дунав“

13. „Етър“ — „Левски—Спартак“

„Н. Львов“ — „Тракия“

„Марица“ — „ЖСК—Славия“

„Ч. море“ — „Чард. Орловец“

ЦСКА „Септ. знаме“ — „Ботев“

„Марек“ — „Локомотив“

„Черноморец“ — „Спартак“

ГРЕБАНЕ: Регата „София“ на 12 и 13 в Панчарево.

БАСКЕТБОЛ: Турнир за купата на НРБ (мъже) от 10 до 17 в зала „Фестивална“.

ВОЛЕЙБОЛ: Финал на републиканското първенство (мъже) днес и утре в зала „Фестивална“ с последна среща ЦСКА „Септ. знаме“ — „Левски—Спартак“.

МОДЕРЕН ПЕТОБОЙ: Международен турнир от днес до 13 в София.

ПАРАШУТИЗЪМ: България — ГДР до 14 в Казанлък.

АВТОМОБИЛИЗЪМ: Международно рали „Златни пясъци“ от 10 до 13 с маршрут: Варна — Шумен — Търговище — Велико Търново — Габрово — Ловеч — София — Благоевград — Пазарджик — Пловдив — Стара Загора — Сливен — Бургас — Варна.

Със средствата на спортния тотализатор

ОЩЕ ЕДИН ПЛУВЕН БАСЕЙН!

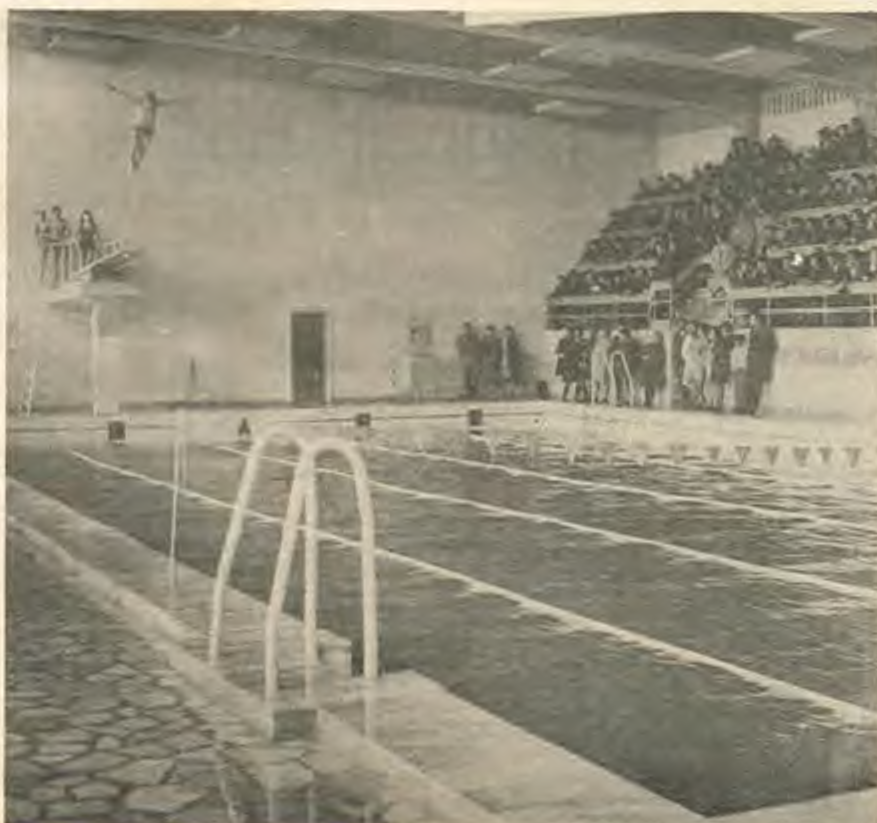
НОВИЯТ ПЛУВЕН БАСЕЙН ВЪВ ВРАЦА. ЕДНО ВЕЛИКОЛЕПНО, НАПЪЛНО МОДЕРНО СПОРТНО СЪОРЪЖЕНИЕ, КОЕТО ОТКРИВА ПЪТЯ КЪМ СПОРТНОТО МАЙСТОРСТВО В КРАЯ, СЧИТАН ДОСКОРО ЗА „СУХ“.

ВАШЕТО РЕДОВНО УЧАСТИЕ В ТИРАЖИТЕ НА СПОРТНИЯ ТОТАЛИЗАТОР ВИ ОСИГУРЯВА ВЪЗМОЖНОСТТА ДА СПЕЧЕЛИТЕ И МАЛКИ, И ГОЛЕМИ СУМИ.

ВАШЕТО РЕДОВНО УЧАСТИЕ В ТИРАЖИТЕ НА „СПОРТ-ТОТО“ ОСИГУРЯВА СРЕДСТВА ЗА ОЩЕ ПОШИРОКО СПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО, ЗА ОЩЕ ПОМОДЕРНА СПОРТНА БАЗА ЗА ВАС И ВАШИТЕ ДЕЦА.

„СПОРТ-ТОТО“ ЗНАЧИ ВСЯКА СЕДМИЦА — ГОЛЕМИ ПЕЧАЛБИ!

„СПОРТ-ТОТО“ Е СИНОНИМ НА СПОРТНО СТРОИТЕЛСТВО!

Петък от 17.30 до 19.30 ч. турнир „Златни пясъци“ по спортна гимнастика.

Събота от 11.50 до 12.00 ч. „Спорт на мозайка“; от 16.00 до 18.20 ч. турнир „Златни пясъци“ по спортна гимнастика.

Неделя от 14.35 до 16.00 ч. турнир „Златни пясъци“ по спортна гимнастика; от 18.00 ч. футболният мач ЦСКА „Септ. знаме“ — „Ботев“; от 20.20 до 20.30 ч. „Спортен екран“.

Понеделник от 22.00 до 22.10 ч. „Спортен екран“.

Ежедневно спорт в предаванията „По света и у нас“ и в „Новини“.

ПРЕДИ ДА УДАРИ ЕВРОПЕЙСКИЯТ ГОНГ

XIX CAMPEONATOS
DE EUROPA
DE BOXEO AMATEUR

11 AL 17 JUNIO DE 1971 MADRID, ESPAÑA

Абдрашид Абдрахманов, „танцьорът на ринга“ от Алма Ата, е един от най-сериозните кандидати за титлата в категория до 67 кг.

въз всяка категория, които кандидатуват с еднакви основания. Изострената конкуренция подтиква боксьорите към постоянно усъвършенстване и това е още един залог за очакваните нови победи.

На кои боксьори най-много разчита съветската страна за европейското първенство и догодшната олимпиада в Мюнхен?

48 кг — Валерий Стралников и Анатолий Семьонов. Първият е по-висок, физически по-силен и издръжлив, докато Семьонов е по-опитен и техничен.

51 кг — Виктор Запорожец и Николай Лодин. И двамата имат доста тъчно опит и техника, но в двубоите между тях обикновено победител излиза дребничкият, напорист Запорожец.

54 кг — Александър Мелников сега е безусловно най-силен в тази категория.

57 кг — Валериан Соколов, на което (заедно с Мелников) се възлагат най-големи надежди за Мадрид и Мюнхен.

60 кг — Николай Хромов.

63,5 кг — Олег Лифанов. Двамата още не са достигнали майсторството на своите предшественици: Б. Никаноров, В. Баранников, А. Туминш и В. Фролов.

67 кг — Абдрашид Абдрахманов. Притежава изключително силен ляв удар и ефектен маниер при водене на боя, често печели с нокаут.

71 кг — Валерий Трегубов, който поради заболяване не може да участва в неотдавнашното първенство на СССР.

75 кг — Юозас Юоцавичус, висок, подвижен и точен, майстор на левия прав удар.

81 кг — Олег Коротаев, който по време на турнето на съветския отбор в САЩ нокаутира всичките си противници.

Над 81 кг — Владимир Чернишов, едва 23-годишен, тежък 100 кг; все още е далече от знаменитите Н. Корольов и А. Шоцикас.

„Класата на съветския бокс“ е пораснала дори в сравнение с миналата година — заявя след неотдавнашното първенство на страната новият старши треньор на сборния отбор Анатолий Степанов. И тия негови думи могат да се тълкуват като своеобразна прогноза за боевете на мадридския ринг.

(По материали на АПН)

Боксьорите нямат свое световно първенство. Най-високият форум, на който се срещат майсторите на кожените ръкавици от планетата, са олимпийските игри. Затова и европейското първенство, организирано всеки две години, имат още по-голяма стойност като жалони по пътя за развитието на този мъжки спорт.

От 11 до 19 юни в „Паласо де депорте“ — мадридския дворец на спорта — ще се състои XIX шампионат на Европа по бокс. Очакваме той да се превърне в нова демонстрация на превъзходството, извоювано от боксьорите на социалистическите страни през последните две десетилетия.

Представяме ви отборите на СССР и Румъния — спечелили най-много злато на европейския ринг в Букурещ преди две години.

Ремъците, с които са били „въоръжени“ древните боксьори. Ударите с тях имали страшна сила. И все пак боевете са продължавали твърде дълго...

АРГУМЕНТИТЕ НА СЪВЕТСКАТА ШКОЛА

Вече почти два века боксът е предмет на оживени дискусии, защото в него наистина има нещо, което хвърля сянка върху този спорт. Това „нещо“ е ударът и вредата, която той може да донесе за здравето на спортиста. Но горният упрек е справедлив само в определени граници — когато става дума за посредствени боксьори, преследващи една единствена цел: да ударят по силно. А боксьорът, който умеє добре да се защитава и се стреми да спечели преди всичко посредством високото си техническо и тактическо майсторство, не рискува собственото си здраве и здравето на своя съперник.

Висшето боксово майсторство е един от основните аргументи на съветския бокс в полза на благородното изкуство за самозащита. Сега, на предстоящото европейско първенство, съветските майстори на кожената ръкавица отново смятат да противопоставят техническото и тактическото си умение срещу силовия напор, практикуван от мнозина

боксьори на континента.

Обяснявайки хегемонията на съветския бокс през последното десетилетие, едни от специалистите смятаха, че всичко се корени в тактическото преустройство на съветските боксьори. Други подчертаваха, че боксьорите от сборния отбор на СССР побеждават благодарение на превъзходството си във физическата подготовка. В тия разсъждения има известна доза истина. Но все пак главната причина за успеха е там, че боксът в СССР стана наистина масов спорт. Отдавна мина времето, когато до шампионските титли достигаха само представители на Москва, Ленинград и Киев — старите, признати боксови центрове. Сега шампиони живеят и в Петрозаводск, и в Саратов, и в Чебоксари, и във Волгоград, и в Новосибирск. В навечерието на големи състезания ръководителите на съветския бокс имат една единствена грижа — да включат в сборния отбор на страната действително най-силните спортисти измежду ония 4—5

СПОРТЪТ НЕ Е ОТ ВЧЕРА

7000 ГОДИНИ

В дните пред европейското първенство по бокс приятелите на този спорт отново ще бъдат запознати с историята на един от най-популярните европейски шампионати: може би ще стане дума и за това, че боксът е в програмата на съвременните олимпийски игри от 1904 г. и винаги (с изключение на 1912 г.) е излъчвал своите шампиони на най-големия спортен форум.

Но тази история е твърде нова. Боксът не е от вчера!

Случи единствен героят прочут Евриал богоравен, син Менистеев, потомък юначен на царя Талай. Някога бе посетил той игри погребални във Тива в чест на Елипа и там победил беше всички надмееци. Славният с копие цар Диомед го подготви за бой. Сместост му възля, желаяйки много за него победа. Първо му полс затегна, а после му даде в ръцете ремъци жилави, гладки, от бикова кожа скроени. Щом Евриал и Епей се опасаха, спряха в средата, дружин един срещу друг насочиха твърди пестници. В миг се нападнаха, сплетоха бързо ръцете си тежки, техните челюсти скръщаха страшно и пот от телата буино се лееше. С юмрук се впусна Епей богоравен, в бузата блъсна с юмрук Евриала, озътрач се вече. Не устоя Евриал и блестящото тяло му рухна.

Може би точно тези редове на Омир в „Илиада“ (преводът е на Ал. Милев и Вл. Димитрова) са първият боксов репортаж. И няма нищо чудно в това, че Омир, като описва погребалните игри в чест на Патроклъ, отдели толкова много място за юмручния бой на Евриал и Епей. Юмручният бой, възникнал 5000 години преди новата ера, е бил изключително популярен като спорт на единоборство, 800 години преди новата ера той вече бил част от програмата на олимпийските игри. Древните боксьори, въоръжени със „серги“ (ремъците, за които говори Омир; с тях към ръцете се притагали заострени или закръглени парчета желязо и олово) и с „каски“ до ушите, излизали на стадиона, го тиви да победят или да умрат.

И както нашите съвременници знаят всичко за Ласло Пап и Валерий Попенченко, така в древността са славни Теоген от Тасос, победил в 1500 схватки. В 1500 схватки, след като всеки получен удар е бил рещителен! Да не кажем направо смъртоносен...

Забравен след падането на Римската империя, боксът трудно излязъл на бял свят през XVIII век — в средните векове било трудно да се очаква неговото възрождение. Юмручният бой бил твърде далеч от представите за рицарски идеал.

И сега за родина на съвременния бокс считат Англия. Знае се със сигурност, че основните дати, за които ще стане дума, са достоверни... * През 1719 година Джеймс Файг, създател на съвременния бокс и първи британски шампион, създаде училище, в което предавал техниката на бокса. Тя била основана върху много от елементите на фехтовката — атаки, защита, игра с краката. Файг има голямата заслуга, че е премахнал от бокса ударите с крака и душенето.

* Първите правила в съвременния бокс са изработени от английския собственик на цирк Джек Браутън. Боксът му дължи много, тъй като с усъвършенстването на техниката на бокса (изработването на основните положения в защита, едновременно нуне движения с ръце и крака, за да бъде увеличена силата на удара) и с някои новоти, на първо място задължителното носене на ръкавици в боевете за Наградата на Лондон (до този момент ръкавиците служели само за тренировка...), той проправя пътя на съвременното в бокса.

В този период боксьорите били еноипирани с гачета, дълги до коленете, с копринени чорапи, завързани с панделки, чийто цвят определял клубе или асоциацията към която се числял боксьорът. Както в древността, схватките не били ограничени по време и са завършвали

Боксът е една от често срещаните спортни теми в античното изкуство. Виждате гръцка керамика, останала от преди новата ера.

те паднал и не можел да стане утън въвел в правилата задължителното спиране на боя след падане на един от състезателите (но и забраната той да бъде ударен, то е на земята или дори е само едно коляно.

* Първите по-цялостни правила на бокса са изработени през II от маркиз Кингсбъри. Те изкоренно бокса, който се превърнал от изява на силата и жестокостта в демонстрация на изкусно умение. Правилата на Кингсбъри дължително носене на ръкавици рундове от по три минути, боксът да бъде ограничен техният са и до днес в основата на и на аматьори, и за професионалисти.

* Първият международен мач е състоял в САЩ през 1869 г. и го победил Майк Манкул. Първи за световната титла в тежка категория е играл в Нови Орлеан, на 7 септември 1892 г. Джеймбет победил в 21-ия рунд Джиливан.

После... После боксът в олимпийските игри, станал пърен във всички континенти, ва е друга, съвсем съвсем тема...

НАДЕЖДИ ЗА НОВИ МЕДАЛИ

Единадесет български боксьори, водени от треньора Тодор Андреев, днес пътуват за Мадрид, където от 11 до 19 т. м. ще участвуват в боевете от XIX европейско първенство на ринга в „Паласо де депорте“ (залата, която видяхме на телевизионния екран по време на неотдавнашния европейски шампионат по спортна гимнастика). Преди замиването капитанът на нашия отбор КИРИЛ ПАНДОВ, участник в 4 първенства на Европа и носител на 2 сребърни и 1 бронзов медал от тях, даде кратко интервю за „Старт“.

— Какво очаквате от мадридския ринг?

— Изравнени сили и повишени амбиции на боксьорите от „ста-

рия“ континент — както се полага на генерална репетиция за Мюнхен. Наред със СССР, Румъния, ГДР и Полша по традиция силни боксьори представят и Италия, ГФР, Франция и Англия, а напоследък — и скандинавските страни. Все пак хегемонията на съветския отбор изглежда непоклатима.

— Нещо за настроението на нашите! Ще защитим ли позициите от Букурещ?

— Момчетата са в бойна форма. Желанието за добро представяне е голямо и (при малко повече шанс) се надяваме на нови медали. Предварителната информация сочи добри възможности в по-леките категории, в тях трябва да търсим и реванш.

Но тук вероятно и амбициите на домакините ще бъдат най-големи.

— Личните Ви надежди и амбиции!

— При „свърхтежките“ няма изявени фаворити, но не можем да не се съобразяваме със съветския представител в тази категория и с европейския шампион Алекс (Рум). Разбира се, да не забравяме и възможните изненади, които съпътствуват не избежно всеки голям турнир... През есента травми нарушиха до известна степен подготовката ми, но сега се чувствавам добре и вярвам, че петото ми участие в шампионата на Европа ще бъде успешно...

Стоян ГЕТОВ

ОТ РЪКАВИЦИТЕ ХВЪРЧАХА ИСКРИ

БУКУРЕЩ, юни (специално за „Спорт“)

Наскоро завършило лично първенство по бокс на Румъния бе най-силното от всички досегашни. Почти всички двубои минаха при равностой на борба, от кожените ръкавици се сипеха искри. Защото трицветният шампионски пояс във всяка категория бе същевременно и виза за Мадрид.

Специалистите бяха единодушни в оценките си: тая година най-добрите румънски боксьори са се готвили с голямо старание, прекрасните им физически данни се съчетават с висока техника, разнообразни удари с двете ръце и ясна тактическа ориентировка на ринга.

Радостно явление е щурмът на редица млади таланти към най-високото стъпало на почетната стълбца. Двама от миналогодешните ни европейски шампиони трябва да се задоволят със сребърни медали в първенството на страната: „ветеранът“ К. Чука бе победен от по-младия Константин Груеску и това не

Калистрат Куцов загуби титлата, но не и доверието на треньорския съвет.

учуди никого, а К. Куцов отстъпи пред енергичния и напорист Паул Добреску. Другите двама притежатели на европейско злато от 1970 г. — А. Дунитреску и Й. Алексе — срещнаха голяма съпротива от страна на младите си противници Адриан Морару и Йон Саматеску.

Списъкът на новите румънски шампиони изглежда така: 48 кг — Аурел Михай (Фарул), 51 кг — Константин Груеску (Стауа), 54 кг — Аурел Дунитреску (Стауа), 57 кг — Габриел Пометку (Равид), 60 кг — Василей Антонину (Динамо), 63,5 кг — Паул Добреску (Динамо), 67 кг — Виктор Зилборман (Стауа), 71 кг — Йон Гиорфи (Динамо), 75 кг — Аурел Настак (Стауа), 81 кг — Йон Мокя (Динамо), над 81 кг — Йон Алексе (Динамо).

След като завърши първенството, новите шампиони получиха едноседмична почивка и отново бяха призовани в тренировъчната зала. Два вместо 11 тук дойдоха 10 от тях. Имаше го П. Добреску. По решение на треньорския съвет в „шампионския състав“ на отбора за Мадрид вместо него бе включен опитният Калистрат Куцов, макар и победен на финала. На тая първа тренировка, с която започна последната, решителна фаза от подготовката за мадридския ринг, заслужилите треньор Йон Попа и неговите помощници не триказваха много. И без излишни трикажи за всички беше ясно, че трудното е завършило, за да дойде още по-трудното...

Мирча КОСТЯ
главен редактор на сп. „Спорт“

Виктор Корчной (СССР)

Тигран Петросян (СССР)

Роберт Фишер (САЩ)

Бент Ларсен (Дания)

Четири кандидата за една корона

Полуфиналните мачове между кандидатите за световната титла по шахмат ще се състоят в началото на юли.

ПЕТРОСЯН — КОРЧНОЙ. Борбата ще се води по фронт, освен с мнени, които бойният и темперамент Корчной неуморно ще поставя по пътя на непробиваемия Петросян, макар и с риск да взриви собствените си позиции. Общият резултат от досегашните партии между двамата гротмайстори е: + 4 — 3 = 16 за Корчной.

ФИШЕР — ЛАРСЕН. Тактиката на компромиси и пестене на сили е чужда на амбициозния Фишер. За него е важно не само да победи, но и да удиви. Но Ларсен не му отстъпва нито по амбиции, нито по спортен нрав. Самобитната, на моменти ирационална и тактически много опасна игра на датчанина е твърде неприятна за Фишер. Досегашният резултат между двамата: + 3 — 2 = 1 за Фишер.

ЗА ВАШИЯ АРХИВ

КУПА НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ШАМПИОНИ ПО ФУТБОЛ — 1970—71 ПРЕДВАРИТЕЛЕН ДВУБОЙ

Левски—Спартак Бълг — Аустрия Виена Ав 3:1 0:3

1/16-ФИНАЛИ (16 И 30 СЕПТЕМВРИ)

Спартак Москва СССР — Базел Швейц	3:2	1:2
Фенербахче Тур — Карл Цайс ГДР	0:4	0:1
Розенборг Норв — Стандарт Бел	0:2	0:5
Спортинг Порт — Флорана Мелта	5:0	4:0
Слован Братислава Чех — ЕК 1903 Ден	2:1	2:2
Евертън Анг — Кефлавик Исл	6:2	3:0
17 нандори Алб — Аякс Хол	2:2	0:2
Гьотеборг Швец — Легия Варшава Пол	0:4	1:2
Атлетико Мадрид Исп — Аустрия Виена	2:0	2:1
Дожа Уйпеш Унг — Цървена звезда Юг	2:0	0:4
Калари Ит — Сент Етиен Фр	3:0	0:1
Селтик Шотл — Кокола Финл	9:5	5:0
Жьонес Люкс — Панатинайкос Гър	1:2	0:5
Гленторан С. Ирл. — Уотърфорд Ейре	1:3	0:1
Фейенорд Хол — УТА Рум	1:1	0:0
Борусия Мьонхенг ГФР — Ларнакс Кипър	6:0	10:0

1/8-ФИНАЛИ (21 ОКТОМВРИ И 4 НОЕМВРИ) 1/4 ФИНАЛИ (10 И 24 МАРТ)

Уотърфорд — Селтик	0:7	2:3	Карл Цайс —	
Панатинайкос — Слован	3:0	1:2	Цървена звезда	3:2 0:4
Цървена звезда — УТА	3:0	3:1	Аякс — Селтик	3:0 0:1
Карл Цайс — Спортинг	2:1	2:1	Евертън—Панатинайкос	1:1 0:0
Стандарт — Легия	1:0	0:2	Атлетико Мадрид — Легия	1:0 1:2
Калари —				
Атлетико Мадрид	2:1	0:3		
Борусия Мьонх —				
Евертън	1:1	1:1пр*		
Аякс — Базел	3:0	2:1	Цървена звезда —	4:1 0:3
			Панатинайкос	
			Атлетико Мадрид — Аякс	1:0 0:3

* При дузпите — 4:3 за Евертън

ФИНАЛ (2 ЮНИ В ЛОНДОН): Аякс — Панатинайкос 2:0

ЗАЩО В ЗАПАДЕН БЕРЛИН?

На 15 и 16 юли в Дюселдорф ще заседава организационният комитет на X световно първенство по футбол. В дневния ред са включени два важни въпроса: формирането на квалификационните групи и определянето на градовете, в които ще се играят мачовете от финалния кръг през 1974 г. в ГФР. Неотдавна председателят на западногерманския организационен комитет Х. Нойбергер официално обяви списъка на кандидатите: Мюнхен, Щутгарт, Хамбург, Дюселдорф, Гелзенкирхен и... Западен Берлин!

Ония среди във Федералната република, които непрекъснато се стремят към изостряне на международната обстановка, не за пръв път използват Западен Берлин за своите цели. Ясно е, че и се-

га прогресивните сили в цял свят ще се опълчат срещу тоя нов провакационен кроеж, ще направят всичко възможно, за да не допуснат самостоятелната политическа единица Западен Берлин да се откъсва от ГФР. Това е добре известно и на Ханс Корбер, спортния сенатор на Западен Берлин, който тия дни има наглостта да се провини: „Със Западен Берлин — или световното първенство няма да се състои!“ Но нали въпросът е да се налива масло в огъня...

Световното първенство ще се състои, хер Корбер! Но щом е определено да бъде в ГФР, ще бъде там, не и някъде другаде — във вашата Западен Берлин. Иначе може изобщо да бъде другаде!

СВЕТОВНА ПАНОРАМА

За най-добър играч по баскетбол в САЩ за сезона 1970—1971 г. е определен с изключително мнозинство „черната перла“ Лю Алсиндор. Той е получил 16 938 гласа от 17 000 възможни. В първата петорка влизат още Джон Хавличек, Били Кинингам, Джери Уест и Дейв Бинг.

Понеже желаещите да присъствуват на тържественото откриване и закриване на игрите бяха няколко пъти повече от броя на отпечатаните билети, на всички кандидати бяха раздадени номера, след което с електронна машина бе телено жребие за определяне на щастливците...

До началото на зимните олимпийски игри в Сапоро остават почти девет месеца, но градът на остров Хоккайдо още отсега живее с треската на голямото събитие. Спортните съоръжения отдавна са напълно готови. Големите грижи на домакините сега са насочени към това, гостите от чужбина да бъдат посрещнати колкото може по-добре. Билетите за състезанията бяха разграбени веднага след пускането им в продажба. Най-бързо (само за 24 часа!) бяха изкупени билетите за фигурното пър-

Чернокожият американски боксьор Джордж Формън, олимпийски шампион от Мексико в тежка категория, продължи кариерата си като професионалист с нова победа — нокаут в 10-ия рунд срещу аржентинеца Пералт. Сега от 28 професионални боя Формън има 25 победи с нокаут и нито една загуба. Той е на второ място в листата на претендентите за световната титла на Джо Фрейзър. На първо място продължава да се намира Касиус Клей.

АРТИСТЪТ ПЕЛЕ

Когато подготовката за прощалния мач на Лев Яшин бе в пълен разгар, от Бразилия се получи съобщение, че въпреки желанието си „кралят на футбола“ Пеле няма да може да отпътува за Москва — не само защото програмата на неговия клуб „Сантос“ включва серия от важни мачове в края на месец май, а понеже освен всичко друго, е поканен да изпълнява една от главните роли във филма „Марш“...

Пеле не за пръв път се появява на екрана. Ней-напред той похвърна успехи като изпълнител на собствените си естрадни песни, а после участваше в серия телевизионни филми, в които изпълняваше ролята на главния герой — писателя Плинио Помпеу. Озвонаваше се в критични положения, приключенията му от най-различен характер се редяха едно след друго на малкия екран. Снимката, която ви предлагаме, е кадър от една научнофантастична новела, в която Пеле в ролята на Плинио Помпеу е сред жителите на планетата Гама 12, долетели с космическия си кораб на Земята.

През последните години Пеле се грижи не само да поддържа спортната си форма, но и да напредва в актьорското изкуство. Всеки понеделник, когато в парна „Харто Форестал“ в Сан Пауло бръмченето на измирелите спира за поредната почивка, той е непрекъснато в компанията на професионалните актьори — стреме си да разбере от тях колко сполучливо е изиграл новия епизод и какво би могло да се направи по-добре.

Новият филм „Марш“, в който ще участва Пеле, е крачка напред по неговия път като актьор. Филмът разказва за борбата, водена от бразилския народ през миналия век срещу робството в страната на кафето. Една благородна тема, която несъмнено ще допадне на знаменития футболист, сам излязъл от средите на народа.

екран

Шампионката на СССР по спортна гимнастика Любов Бурда отново е в отлична форма. Само след няколко дни на нейната игра ще могат да се възхищават и варненските любители на спорта.

„Арсенал“ е новият шампион на Англия по футбол. Връщането на титлата в Лондон бе съпроводено с незапомнено чествуване.

Българският девически отбор спечели първото място на международния турнир в Модена и потвърди доброто име на нашия волейбол в Италия.

Зорко следен и все пак свободен — така игра Петър Жеков на прощания мач на Яшин в Москва. И в отбора на „звездите“ Жеков показа най-яркото в своето футболно майсторство — уменията да бележи голове...

Шведският дискохвъргач Рики Брух неотдавна пръв премина границата на 70-те метра в диска. Уредът обаче излезе по-лек и рекордът няма да бъде признат. Същата съдба вероятно ще има и постижението на Силвестър. Може би затова шведът продължава да „загрива“ за тренировки с толкова добро настроение.

„Аякс“ стана носител на купата на европейските шампиони по футбол. И за този успех голяма заслуга има известният Сварт. Годните настигна не му тежат...

Унгарката Андрея Гармати отново показва своите големи възможности. Тя подобри европейския рекорд в плуването на 200 м гръб, като постигна 2.25,1 мин. (ст. р. — 2.25,5).

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

СОФИЯ
СТАДИОН „ВАСИЛ ЛЕВСКИ“
ИНДЕКС 20121

Старт

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ: главен редактор — Недялко ДОНСКИ, Асен НЕЙКОВ, Богомил НОНЕВ, Ваня ВОЙНОВА, Вълко ПЕТРОВ, Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Климент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАЙГЕЛОВА, Митю ЕКСЕРОВ [отговорен секретар], Никола КОСТАДИНОВ, Павел ВЕЖИНОВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Ясен АНТОВ.

ДЪРЖАВЕН ПОЛИГРАФИЧЕСКИ КОМБИНАТ „ДИМИТЪР БЛАГОВ“